

Ἐπιλογές κειμένων για τον σαρκικό πόλεμο (Ἄρχιμανδρίτης Ἰωάννης Κωστώφ)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Μοῦ ζητήθηκε μιὰ μικρὴ συνεργασία στὸ «κανίσκιο» αὐτὸ ποὺ ἀναφέρεται στὸν σαρκικὸ πόλεμο. Ἀλλά, τί μπορεῖς νὰ λάβης «παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος»; Τίποτε, ἐκτὸς ἂν αὐτὸς εἶναι μὲν μὴ ἔχων, διαχειρίζεται, ὅμως, ξένα ὑλικά, ὅπως, καλὴ ὥρα, τὸ Σῶμα Ἰυλικοῦ Πολέμου στὸ στρατό: παρέχει ὑλικὴ ὑποστήριξη σ' αὐτοὺς ποὺ πολεμᾶνε στὴν πρώτη γραμμὴ, στὰ ὄπλα. Σκέφθηκα, λοιπόν, νὰ ἀνθολογήσω ἀπὸ τὴνπραμματεία μου, ποὺ δὲν προέρχεται, βέβαια, ἀπὸ τὴ γραφίδα μου, ἀλλὰ ἀπὸ τὴ γραφίδα ἀδελφῶν δοκίμων τόσο στὸν πνευματικὸ ἀγῶνα ὅσο καὶ στὴν καταγραφή τῶν σχετιζομένων μὲ αὐτόν.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΕΝΣΤΙΚΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΕΙΨΗ Η ΑΓΝΟΤΗΤΑ;

Πρέπει κατ' ἀρχὰς νὰ ἐπισημάνουμε ὅτι ὅλα τὰ περὶ σεξολογίας «ἐπιχειροῦνται μὲ τὴν πρόφαση ὅτι εἶναι πόλεμος κατὰ τῆς ὑποκρισίας. Ὑποκρισία ἀποκαλεῖται ἡ στοιχειώδης ντροπή. Καὶ δὲν εἶναι ὑποκρισία νὰ λὲς ὅτι κάνεις διδασκαλία ἐνῶ κάνεις προπαγάνδα γιὰ τὴν κατάρριψι τῶν ἠθικῶν παραδόσεων ποὺ περιέβαλλαν αὐτὰ τὰ θέματα ἀπὸ τότε ποὺ ὑπάρχει ἡ ἀνθρωπότητα! Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ ἐφαρμόζεται ἡ γνωστὴ παροιμία “φωνάζει ὁ κλέφτης γιὰ νὰ διώξη τὸ νοικοκύρη”. Ἐγκαθιδρύουν διὰ τῆς ἐπιβολῆς τὴν ὑποκρισία, κοπτόμενοι τάχα ἐναντίον τῆς ὑποκρισίας!» (περ. Συζήτησις, Φεβ. 1973, 41).

Ὅσα ἐπισημαίνει στὴν παρακάτω παραπομπὴ ὁ David Watson ἰσχύουν ἀπολύτως καὶ στὸ θέμα τῶν γενετησίων σχέσεων:

«Ἀμαρτία εἶναι τὸ νὰ ἀγνοῆς τὶς ὁδηγίες τοῦ Δημιουργοῦ, ποὺ βρίσκουμε σ' ὅλη τὴ Βίβλο καὶ ἰδιαίτερα στὴ ζωὴ καὶ τὴ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων. Ἄν ἀγοράσης μία ἀκριβὴ φωτογραφικὴ μηχανὴ καὶ ἀγνοήσης τὶς ὁδηγίες τοῦ κατασκευαστῆ, θὰ πρέπει νὰ κατηγορήσης μόνο τὸν ἑαυτό σου, ἂν τὰ ἀποτελέσματα εἶναι τὰ χειρότερα!» (Εἶναι τάχα κανένας ἐκεῖ; ἔκδ. Περγάμος, Ἀθήνα 1989, 54).

Τὸ σεξουαλικὸ ἐνστικτο ἔξω ἀπὸ τὰ πλαίσιά του καταστρέφει τὸν ἄνθρωπο:

« Ὅπως ὅλες οἱ φυσικὲς δυνάμεις, τὸ ἐνστικτο αὐτὸ ἔχει δύο ὄψεις. Ἡ φωτιὰ π.χ. εἶναι εὐεργετικὴ, ὅταν ὁ ἄνθρωπος τὴν κυβερνᾷ καὶ τὴν ἐλέγχει, τὸ ποτάμι κάνει νὰ γυρίζη ἡ ρόδα τοῦ μύλου, τὸ φράγμα κάνει νὰ κινοῦνται τὰ ἐργοστάσια. Ἀλλὰ πόσο εἶναι τρομερὴ ἡ καταστρεπτικὴ δύναμι τῆς πυρκαγιᾶς ἢ τῆς πλημμύρας ποὺ μποροῦν μέσα σὲ μία ὥρα νὰ ἐκμηδενίσουν τὴν ἐργασία ὀλόκληρων αἰώνων!

Τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸ ἐνστικτο. Εἶναι μία δύναμι σημαντικὴ καὶ ἀξία. Ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ τὴ δαμάζη, ἀλλιῶς μπορεῖ νὰ τὴν κάνη αἰτία σημαντικῶν καταστροφῶν.

Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ συγκρατῆ αὐτὸ τὸν χεῖμαρρο μέσα στὰ ὅρια ποὺ τοῦ ἀνήκουν.» (περ. Ἀκτῖνες, Ἰούλ.-Σεπτ. 1982, 199)

Τὸ ἴδιο τονίζεται καὶ στὸ ἐξῆς ἀπόσπασμα:

«- Δὲν εἶναι ἀπὸ τὸ Θεὸ δοσμένη καὶ ἡ σεξουαλικὴ ὁρμὴ στὸν ἄνθρωπο; Θὰ πῆ κάποιος.

- Καμμιά ἀντίρρηση. Καὶ οἱ πιὸ εὐεργετικὲς ὅμως δυνάμεις (λ.χ. τὸ ρεῦμα, ἡ πυρηνικὴ ἐνέργεια κ.τ.λ.) ὅταν ξεφύγουν ἀπὸ τὰ καθωρισμένα ὅριά τους εἶναι ἐπικίνδυνες καὶ γίνονται καταστρεπτικὲς. Αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὴν ὁρμὴ αὐτή. Ἄν διατηρηθῆ στὴν κοίτη της, ἐκπληρώνει τὸν προορισμὸ της. Ἄν ὅμως ἐκτραπῆ, τότε δημιουργεῖ πληγὲς καὶ προβλήματα, ὅπως ἀκριβῶς τὰ ζοῦμε. Ἡ φυσικὴ της διέξοδος εἶναι ἡ νόμιμη τεκνογονία μέσα στὸν εὐλογημένο ἀπὸ τὸ Δημιουργὸ γάμο. Φράζοντας, μὲ τὰ διάφορα σατανικὰ μέσα, τὴ διέξοδο αὐτὴ ἐκτρέπεται ἡ ὁρμὴ σὲ ἄλλα “κανάλια”, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰ “παρὰ-νόμον” καὶ φθάνοντας μέχρι τὰ “παρὰ-φύσιν”.» (περ. Σταυρός, Μάρ. '83, 47).

Ὁ Walter Trobisch, μὲ ωραῖα παραδείγματα, καθορίζει τὰ πλαίσια ἔξω ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι ἐπιτρεπτὴ ἡ χρῆσι τοῦ σεξουαλικοῦ ἐνστίκτου:

Χωρὶς ἀμφιβολία ἡ γενετήσια δύναμι τοῦ ἀνθρώπου δημιουργήθηκε ἀπὸ τὸ Θεό. Εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ, ἓνα ἀπὸ τὰ πολυτιμότερα δῶρα του, πού σοῦ ἔδωσε γιὰ τὴ νειότη σου. Ἀλλὰ ἡ ὑπαρξι ἐνὸς ἐνστίκτου δὲν δικαιολογεῖ καὶ τὴν ἀλόγιστη ἱκανοποίησί του. Ἡ παρουσία μιᾶς δυνάμεως δὲν σημαίνει πὼς πρέπει ν’ ἀφεθῆ νὰ μᾶς διευθύνῃ στὰ τυφλὰ καὶ χωρὶς χαλινό... Λές: “ὅ,τι ὑπάρχει, πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ χρῆσι”. Σωστά, μὰ στὴν ὥρα καὶ στὸν τόπο του. Ἐνας φίλος σου, ἄς ποῦμε, γίνεται ἀστυνομικὸς κι ἀποκτᾶ, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του, περίστροφο. Ἀπ’ αὐτὴ τὴ

στιγμή αναπτύσσει τὴν παρακάτω θεωρία: “Μοῦ ἔδωσαν αὐτὸ τὸ περίστροφο, δὲν τὸ πῆρα μόνος μου. Κι ἀφοῦ μοῦ τὸ ἔδωσαν, πρέπει νὰ τὸ χρησιμοποιοῦ. Πρέπει λοιπὸν νὰ πυροβολήσω, ἄσχετα πάνω σὲ ποιον”.

Ὅχι, δὲν ἔχει αὐτὸ τὸ δικαίωμα! Τοῦ δόθηκε βέβαια τὸ περίστροφο, εἶναι ὅμως ὑπεύθυνος γιὰ τὴ χρῆσι του.

Ἀκριβῶς ἔτσι συμβαίνει καὶ μὲ τὴ γενετήσια δύναμί σου... στὸ σωστὸ τόπο καὶ χρόνο, κάτω ἀπὸ ἐντελῶς ὠρισμένες συνθήκες. Ἔτσι τὰ καθώρισε ὁ Θεός.» (Ἀγάπησα ἓνα κορίτσι, ἐκδ. Ἐλαφος, Ἀθήνα 1980, 10)

Καὶ μία ἄλλη ὠραία παρομοίωσί του:

«Ἄν κάποιος θελήσῃ νὰ παρατηρήσῃ τὸν ἑαυτὸ του τὴν ὥρα ποὺ τὸν παίρνει ὁ ὕπνος, δὲν τὸν παίρνει τελικὰ ὁ ὕπνος. Ἄν ἀποκοιμηθῇ ὅμως, τότε δὲν ἔχει παρακολουθήσει τὸν ἑαυτὸ του. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴν γενετήσια πράξι σὰν τέστ ἀγάπης. Ἡ τὴν χρησιμοποιοεῖ κανεὶς σὰν τέστ, ὁπότε δὲν ἀγαπάει. Ἡ ἀγαπάει, ὁπότε δὲν τὴν χρησιμοποιοεῖ σὰν τέστ. Στὸ ὄνομα τῆς ἀγάπης οἱ ἀγαπημένοι, πρέπει ν’ ἀφαιρέσουν ἀπὸ τὸ σεξουαλικὸ γεγονὸς τὸ χαρακτήρα τοῦ τέστ καὶ νὰ περιμένουν τόσο γιὰ τὴ σωματικὴ ἔκφρασι, μέχρι νὰ μπορέσουν νὰ τὴν ἐντάξουν στὴ δυναμικὴ τοῦ γάμου.» (Walter Trobisch, Ν’ ἀποφασίσουμε τὸν γάμο;, ἐκδ. Ἐλαφος, Ἀθήνα 1980, 117)

Παρόμοια τονίζει καὶ ὁ Μητροπολίτης Φλωρίνης Αὐγουστῖνος:

«Υπάρχει ἡ ἐπιθυμία τοῦ γάμου. Ἀλλὰ πῶς πρέπει νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ ἐπιθυμία αὐτή; Ἡ ἐπιθυμία τοῦ γάμου πρέπει νὰ ἐκπληρώνεται σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὅπως καὶ κάθε ἄλλη ἐπιθυμία ἢ ἀνάγκη. Πεινάει ὁ ἄνθρωπος. Ἐπειδὴ πεινάει, πρέπει νὰ κλέψῃ γιὰ νὰ φάῃ; Ὁχι. Πρέπει νὰ δουλέψῃ, γιὰ νὰ φάῃ τὸ ψωμί του μὲ τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου του. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Ὅπως λοιπὸν τὴν ἐπιθυμία τῆς τροφῆς ὁ ἄνθρωπος ἐκπληρώνει μὲ τὴν ἐργασία του, ἔτσι καὶ τὴν ἐπιθυμία τοῦ γάμου πρέπει νὰ ἐκπληρῶνῃ σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τὸ θέλημα δὲ τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ γάμος, ὁ γάμος ὁ νόμιμος καὶ κανονικός.» (Κοινωνικαὶ πληγαί, ἐκδ. Ὁ Σταυρός, Ἀθῆναι 1985, 166)

Καὶ ὁ Dr. John White, μ' ἓνα ὠραῖο παράδειγμα:

«Οἱ σεξουαλικὲς ἐπιθυμίες μου ἔχουν δοθῆ ἀπὸ τὸ Θεό. Δὲν πρέπει νὰ τὶς ντρέπομαι, νὰ τὶς φοβᾶμαι, ἢ νὰ νοιώθω ἐνοχές. Ἀλλὰ ὑπάρχουν φορὲς ποὺ πρέπει νὰ τὶς πῶ, καθὼς λέω στὸ σκυλί μου, “Κάτσε κάτω τώρα! Ἄλλοτε ναί, ἀλλὰ ὄχι τώρα!”. Σὰν τὸ σκυλί μου μπορεῖ νὰ μὴ θέλουν νὰ ὑποταχθοῦν. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐκπαιδευθοῦν καὶ πρέπει ἐγὼ νὰ εἶμαι τὸ ἀφεντικό.

Βλέπεις δὲν ἀρνοῦμαι τὸ σκυλί μου, ἀλλὰ τὸ καταστέλλω ὅταν τοῦ λέω “Κάτσε κάτω!” Δὲν τὸ ντρέπομαι ὅταν ἔρχονται οἱ ἐπισκέπτες. Ἐὰν ἐνοιωθῶ τύψεις ἢ ἐνοχὴ ἢ ντροπὴ, θὰ ἔκρυβα τὸ σκυλί μου στὸ ὑπόγειο καὶ θὰ ἐνοιωθῶ προβληματισμὸ γιὰ τὸ γαύγισμα ποὺ θὰ ἄκουγαν. Τὸ ἀντίθετο, εἶμαι ὑπερήφανος γιὰ τὸ σκυλί μου, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ μάθω νὰ πάρῃ τὴ θέσι του. Ἄν δὲν τὸ ἔκανα, θὰ ἦταν τὸ ἴδιο δυστυχησμένο, καθὼς καὶ ἐγὼ καὶ οἱ φιλοξενούμενοί μου. Θὰ ἔχανα φίλους. Δὲν θὰ τοὺς ἄρεσε νὰ πηδήξῃ αὐτὸ πάνω τους, νὰ τοὺς γρατζουνίσῃ, καὶ νὰ τοὺς γλύψῃ. Ἐπίσης τὸ σκυλάκι μου θὰ προβληματιζόταν καὶ θὰ τραυματιζόταν μὲ μία ἀπόρριψι ποὺ δὲν θὰ μπορούσε νὰ καταλάβῃ.

Οἱ σεξουαλικές παρορμήσεις (ὅπως τὰ ἐκπαιδευμένα κυνηγόσκυλα) πρέπει νὰ πειθαρχηθοῦν καὶ νὰ ἀναχαιτισθοῦν καὶ νὰ γυμνασθοῦν γιὰ τὴ σωστὴ θέσι τους στὴ ζωὴ μας, ἂν πρόκειται νὰ ἔχουμε μία ὑγιῆ ἀνάπτυξι καὶ νὰ μὴ γίνουμε σεξουαλικοὶ τεμπέληδες.» (Ἡ Βεβήλωση τοῦ Ἔρωτα, ἐκδ. Ἀνώγειο, Ἀθήνα χ.χ., 84)

Ἡ διαφορὰ τοῦ σεξουαλικοῦ ἐνστίκτου στὰ ζῶα καὶ στὸν ἄνθρωπο τονίζεται στὸ παρακάτω ἀπόσπασμα:

«Τὸ ἐνστικτο στὸν ἄνθρωπο δὲν εἶναι μόνο κίνησι πού ἐνεργεῖ νομοτελῶς καὶ χωρὶς ἐλευθερία, δὲν εἶναι μόνο ἀντανακλαστικὸ τόξο ὅπως στὰ ζῶα. Ἡ ἄρνησι τῶν σχέσεων αὐτῶν τῶν ἐνστίκτων μὲ τὶς ἀνώτερες λειτουργίες τοῦ ἀνθρώπου, οἱ ὁποῖες τὸν ἐμφανίζουν ὡς ἓνα λογικὸ ὄν, σημαίνει ἄρνησι τῆς πραγματικότητος (Etienne de Greeff). Θὰ ἰσοδυναμοῦσε μὲ τὸ νὰ μὴ θέλουμε νὰ δοῦμε ἄλλο ἀπὸ πέτρες καὶ σίδηρο σ' ἓνα ὠραῖο οἰκοδόμημα, τὸ ὁποῖο ἔχουμε μπροστὰ μας.» (περ. Ἀκτῖνες, Ἀπρ. 1946, 133)

Καὶ σ' αὐτό:

«Αὐτὴ εἶναι ἡ φυσικὴ ζωὴ; Ἡ ἀσυδοσία, τὸ ἀνεύθυνο, ἡ ψευτιὰ καὶ ἡ βαναυσότητα; Καὶ δὲν εἶναι φυσικὴ ἡ κυριαρχία, πού σοῦ ἐπιτρέπει νὰ στηρίξης τὸ βλέμμα καὶ τὰ βήματά σου πρὸς τὰ ἐμπρός;

Δοκιμάστε νὰ ὀδηγήσετε ἓνα αὐτοκίνητο ἀντίστροφα στὸν κανονικὸ δρόμο ἢ νὰ πάρετε κάτι χωρὶς νὰ πληρώσετε μόνο καὶ μόνο γιὰτί "ἔτσι σᾶς ἤρθε...".

Σε κάποιο φιλμ ή ήρωίδα, αφού έζησε τη ζωή της, ρωτᾶ κάποια στιγμή: “Τί είναι αὐτὴ ἡ συνείδησι;” Γιατί τὸ σέξ εἶναι ἕνα ἀνθρώπινο θέμα βέβαια, στὸ ὁποῖο “περικλείεται” καὶ ἡ συνείδησι.

Τὸ ἐπιχείρημα ὅτι ἡ παρανομία καὶ ἡ ἠθικὴ ἀσυδοσία στὸ πεδίο τοῦ σέξ, εἶναι “φυσικὴ”, καὶ ἄρα εἶναι σωστὸ σὲ νέους καὶ νέες νὰ ἐπιδίδωνται σ’ αὐτὴν ἀνεύθυνα καὶ ἀδιάκριτα, γιατί τάχα ἔτσι κάνουν οἱ πολλοί, παραβλέπει καὶ ἀνατρέπει πολλοὺς σημαντικοὺς παράγοντες.

Πρῶτα - πρῶτα τὸ “φυσικὸ” γιὰ τοῦ ἀνθρώπου τὴ φύσι δὲν εἶναι τὸ ἔνστικτο μεμονωμένο, ὅπως στὰ ζῶα. Στὸν ἄνθρωπο αὐτὸ τὸ “φυσικὸ” περιλαμβάνει ψυχικοὺς συντελεστές, τὴν ἀμοιβαιότητα, τὴν ἀγάπη, τὴν εὐθύνη.

Ἄς προσθέσω ἐδῶ πόσο ἡ σημερινὴ ἰατρικὴ ἐπιστὴμὴ δέχεται τὴν ἀμοιβαία ἐπίδρασι ψυχῆς καὶ σώματος, τὴν ψυχοσωματικὴ ἐνότητα. Ὁ καθηγητὴς Μαρίνος Γερουλάνος, ἕνας ἀπὸ τοὺς διασημότερους Ἑλληνες γιατροὺς, στὴν ὁμιλία του ὡς πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας εἶχε γιὰ θέμα “ψυχικὲς ἐπιδράσεις καὶ ὀργανικὲς νόσοι”. Καὶ στὴν ἐργασία ποὺ ἔγραψε στὴν ἐποχὴ τῆς πλήρους ὠριμότητάς του [Αἰ ψυχικαὶ ἐπιδράσεις ὡς νοσογόνος παράγων, Ἀθῆναι 1948, σ. ς’] λέει: “Ἐύχομαι νὰ συντελέσῃ γιὰ νὰ καταστῆ καὶ σ’ ἐμᾶς γενικότερα συνειδητὴ ἡ ἀντίληψι ὅτι ἡ νόσος ἀποτελεῖ πάντοτε ἐνιαία ἔκρυθμὴ κατάστασι ποὺ ἀφορᾶ ἐξίσου στὸ σωματικὸ ὅπως καὶ στὸν ψυχικὸ παράγοντα”.

Σε ὅμοια συμπεράσματα εἶχε καταλήξει ἡ κίνησι τῆς “ἰατρικῆς τῆς προσωπικότητος” τοῦ Paul Tournier, γιὰ νὰ πῆ στὸ τέλος πὼς ἡ ψυχὴ διευθύνει τὴν πορεία τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ (c’est l’βme qui dirige...).

Ἕνας σημαντικὸς στύλος τῆς προσωπικότητάς μας εἶναι ὁ αὐτοέλεγχος, στὸ νὰ κανονίζουμε τὸ χρόνο μας, τὰ χρήματά μας, τὴ συμπεριφορὰ μας στοὺς φίλους καὶ φυσικὰ καὶ τὴ συμπεριφορὰ στὸ σέξ. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἀφίνη ἐλεύθερα τὰ

καπρίτσια του καὶ νὰ κάνη ὅ,τι τοῦ ἀρέσει.

Καὶ ἐδῶ ἃς ἔχουμε ὑπ' ὄψι, πῶς στὸ θέμα αὐτὸ ὑπάρχει καὶ ἀρκετὸς βαθμὸς ἐπιδείξεως ποὺ κάνει αὐτοὺς “τοὺς ἐπιδειξίεις” νὰ ὑπερβάλλουν κατὰ πολὺ τὶς σεξουαλικὲς ἐμπειρίες τους, καὶ νὰ τὶς φαντάζονται. Στὸ ἀμερικανικὸ περιοδικὸ Time δημοσιεύθηκε μία ἔρευνα μεταξὺ ἀγοριῶν ποὺ ἀτακτοῦσαν καὶ συζητοῦσαν γιὰ τὸ σὲξ “μὲ καμάρι” καὶ ἀποδείχθηκε ὅτι εἶχαν ἐξαιρετικὴ ἄγνοια γιὰ τὸ θέμα καὶ παρὰ τὰ ὅσα ἔλεγαν, ἦταν ὅλοι τους τελείως ἀνίδεοι (πράγμα ποὺ θὰ τὸ ἀρνοῦνταν ἂν τοὺς ρωτοῦσαν φανερά, χωρὶς ἀμφιβολία).» (περ. Ἀκτῖνες, Ἰούλ.-Σεπτ. 1982, 197)

Ὁ Jung ἐπίσης «ἀρνεῖται νὰ δεχθῆ ὡς κυρίαρχο τὸ σεξουαλικὸ ἔνστικτο στὴ ζωὴ. Τὸ ἔνστικτο ἀποτελεῖ ἀσφαλῶς μία πρώτη ὕλη, μὰ θὰ ἦταν τόσο ἀστεῖο νὰ κατατάξη κανεὶς τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ στὴ σεξουαλικὴ τάξι “ὅσο καὶ τὸ νὰ κατατάξη τὴ μητρόπολι τῆς Κολωνίας στὴν ὀρυκτολογία ἐπειδὴ εἶναι φτιαγμένη ἀπὸ πέτρα” (ἢ φράσι εἶναι τοῦ Jung).» (περ. Ἀκτῖνες, Αὐγ.-Σεπτ. 1946, 297)

Ἐὰν ἀντιστρέψουμε τὴ θέσι ψυχῆς καὶ σώματος ἐπακολουθεῖ δυσαρμονία:

«Ἐὰν ἡ τάξι τῆς ἱεραρχήσεως διαταραχθῆ, παύει πλέον νὰ ὑπάρχη ἄρμονία. Ὁ De Rougemont δίνει γι' αὐτὸ μία ωραία εἰκόνα: τὴ διόπτρα ποὺ θὰ δοκιμάζαμε ν' ἀντιστρέψουμε τοὺς διαφόρους φακοὺς της.» (Paul Tournier, περ. Ἀκτῖνες, Νοέμ. 1974, 257)

Ὁ Manfred Moller τονίζει μὲ παραλληλισμοὺς ὅτι κάτι δὲν εἶναι φυσιολογικὸ ἐπειδὴ τὸ κάνουν ὅλοι:

«Σ' ἓναν ἄνθρωπο ποὺ πάσχει ἀπὸ φυματίωσι δὲν λέμε: “Γι' αὐτὸ δὲν φταῖς ἐσύ·

σκόρπιζε, λοιπόν, τὴν ἀρρώστια σου ἐλεύθερα γύρω σου"... Ἄς πάρουμε τὸ ψέμμα. Ἐὰν προσπαθούσαμε νὰ ἐξακριβώσουμε πόσοι ἄνθρωποι ψεύδονται, θὰ βρίσκαμε ἕναν καταπληκτικὰ μεγάλο ἀριθμὸ. Ἐὰν τώρα ἀπ' αὐτὸ βγάζαμε τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ ψεῦδος εἶναι τὸ φυσιολογικὸ καὶ τὸ ὀρθό, ποῦ θὰ μᾶς ὀδηγοῦσε αὐτό; Ἡ ἄς ἐξετάσουμε τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ἄποψη τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον. Θὰ διαπιστώσουμε πόσο σκληροὶ ἐγωϊστὲς εἴμαστε ὅλοι. Ἐντούτοις δὲν θὰ ποῦμε ἀπλά: Ἀφήστε ἐλεύθερο τὸν ἐγωισμό σας. Γνωρίζουμε μᾶλλον ὅτι ἢ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη εἶναι τὸ καθῆκον τῆς ζωῆς μας. Ἔτσι καὶ οἱ νεώτερες ἀντιλήψεις περὶ ἠθικῆς δὲν εἶναι ἀπόδειξι κατὰ τῆς ἀλήθειας καὶ κατὰ τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ.

Ἄνθρωποι: φῶς τοῦ κόσμου.

Αὐτὰ τὰ χρόνια ὅλο καὶ καθαρώτερα διαβλέπω γιατί ὁ Χριστὸς εἶπε: "Σεῖς εἶστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου". Ὁ κόσμος δὲν εἶναι τὸ φῶς, ἀλλὰ χρειάζεται τὸ φῶς, δηλαδὴ χρειάζεται μερικοὺς ἀνθρώπους σὰν σπινθῆρες, σὰν δείκτες, πρὸς τοὺς ὁποίους νὰ μπορούμε νὰ προσανατολιζώμαστε. Ἐννοῶ ὅτι, ἐὰν ὑπῆρχαν μερικοὶ ἄνθρωποι, ποὺ νὰ τηροῦσαν σταθερὰ τὶς ρητὲς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ, θὰ ἦταν σημεῖα προσανατολισμοῦ σ' ἕναν κόσμον ποὺ ἔχει χάσει τὸν προσανατολισμὸ του. Αὐτὸ εἶναι ἡ ἀποστολή μας, γι' αὐτὸ σὰν Χριστιανοὶ δὲν εἴμαστε ἐδῶ μόνον γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας, ἀλλὰ βρισκόμαστε μέσα στὸν κόσμον.» (περ. Ἀκτῖνες, Ἀπρ. 1972, 131)

Ὁ Κ. Σ. Λιούις, ἐπίσης, ἐπισημαίνει ὅτι ἀποτελεῖ ψευδαίσθησι τὸ γεγονὸς πὼς τὸ σῶμα μας εἶναι ἰδιοκτησία μας καὶ μπορούμε νὰ τὸ διαθέτουμε ὅπως θέλουμε:

«Ἡ μοντέρνα πολεμικὴ ἐναντίον τῆς ἀγνότητος προέρχεται ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ νομίζουν ὅτι τὰ σώματά τους εἶναι "ἰδιοκτησία" τους, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα δὲν μπορούν νὰ διαθέσουν διόλου τὸν ὀργανισμό τους, ποὺ πάλλεται ἀπὸ τὴ

δημιουργική δύναμι τοῦ κόσμου, μέσα στὸν ὁποῖο βρίσκονται κλεισμένοι χωρὶς τὴν συγκατάθεσί τους καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἐκδιώκονται σύμφωνα μὲ τὴν ἀρέσκεια ἑνὸς ἄλλου. Οἱ ἄνθρωποι εἶναι σὰν ἕνα πρίγκηπα, ποὺ τὸν ἔβαλε ὁ πατέρας του, ἀπὸ ἀγάπη, ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς μεγάλης ἐπαρχίας, ποὺ τὴν κυβερνᾷ μὲ τὴν βοήθεια σοφῶν συμβούλων, καὶ ὁ ὁποῖος φαντάζεται ὅτι κατέχει πράγματι τὶς πόλεις, τὰ δάση, τοὺς καρπούς, ὅπως κατέχει τὰ παιχνίδια του.» (Τακτική τοῦ Διαβόλου, ἐκδ. Πουρναρᾶ, Θεσ/νίκη 1974, 105)

Ὁ Μιχ. Μηλιῆκος προσφέρει τὴν ἰατρικὴ ἄποψι:

«Ὁ γιατρὸς καὶ θεολόγος A. Niedermeyer εἶχε γράψει, στὸ σύγγραμμά του “Ποιμαντικὴ Ἰατρικὴ”, τὸ ἐξῆς χαρακτηριστικὸ ἀπόφθεγμα: “Οὔτε ἕνα στοιχεῖο ποὺ εἶναι καλὸ ἀπὸ ἠθικῆς ἐπόψεως, μπορεῖ νὰ εἶναι κακὸ ἀπὸ πλευρᾶς ὑγείας”. Τί μεγάλη ἀλήθεια! Αἰῶνες, τώρα περιμένουμε νὰ δοῦμε τὰ νοσηλευτικὰ ἰδρύματα καὶ τὰ σωφρονιστικὰ καταστήματα ποὺ φιλοξενοῦν “πάσχοντες” λόγω... θρησκευτικῆς βιώσεως. Ἀντίθετα, βλέπουμε κοινωνίες ὀλόκληρες νὰ νοσοῦν, νὰ γεμίζουν ἐγκληματικότητα, νὰ θερίζονται ἀπὸ τὸ θάνατο, ἐξ αἰτίας μιᾶς συμπεριφορᾶς ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δηλώνουν καὶ βιώνουν... “ἀδέσμευτοι”, ἀπὸ ἠθικοὺς φραγμοὺς καὶ ἰατρικοὺς περιορισμούς.» (Ἄκτῖνες, Δεκ. 1997, 30)

Τὸ ἴδιο κι ὁ Tihamer Toth:

«Ἄρκετὰ συχνὰ τὰ ἔνστικτα ἀποδεικνύονται ἀπατηλά. Μετὰ τυφοειδῆ πυρετὸ ὁ εὐρισκόμενος ὑπὸ ἀνάρρωσι πάντοτε πεινᾷ, ὥστε κλαίει καὶ παρακαλεῖ νὰ τοῦ δοθῆ λίγη τροφή. Ἴσως ποτὲ ἄλλοτε τὸ ἔνστικτο τῆς διατροφῆς δὲν ἐκδηλώνεται μὲ τόση σφοδρότητα ὅσο τότε. Καὶ ὅμως τί συμβαίνει ἂν ἀπὸ οἶκτο ὑποχωρήσουν στὶς παρακλήσεις τοῦ ἀρρώστου καὶ τοῦ δώσουν ὅ,τι ζητᾷ; Τὸν ἐκθέτουν στὸ

σοβαρώτερο κίνδυνο. Ὁ ἀσθενὴς μὲ τὶς πληγὲς ποὺ μόλις ἐπουλώθηκαν δεχόμενος τροφή δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ τὴν ὑποφέρῃ, οἱ πληγὲς ξανανοίγουν, ὅταν δὲ κάποιος ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς δύστυχους φτάσῃ στὸ χειρουργικὸ τραπέζι, τότε μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀντιληφθῇ, ὅτι ἢ τόσο ποθητὴ τροφή τὸν θανάτωσε καὶ ὅτι τὰ ἐντόσθιά του εἶναι διάτρητα ὅπως τὸ κόσκινο.

Ποιὸς δὲν παρακινήθηκε ἀπὸ τὸ ἔνστικτό του νὰ πιῇ ποτὴρι παγωμένου νεροῦ ἢ νὰ λουστῇ μὲ παγωμένο νερό, ὅταν κινδυνεύῃ νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὴ ζέστη; Ὁ κόσμος ὅλος ὅμως γνωρίζει, τί ἐπικίνδυνες συνέπειες μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἡ ἀπερίσκεπτη αὐτὴ πράξι καὶ γιὰ αὐτὸ ἀποφεύγει νὰ πιῇ.

Ὁ καθένας λοιπὸν βλέπει τὴ βασιμότητα τῆς δηλώσεώς μας, ὅτι τὸ ἔνστικτο εἶναι δυνατὸν νὰ ἀπατηθῇ καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ χαλιναγωγηθῇ." (Liebermann, Aux De l'Université et des Lycees, Βουδαπέστη 1912, σέλ. 11-12)» (Τὰ ἀγνὰ νιάτα, ἐκδ. Ἀστήρ, Ἀθήναι 1991, 115)

Ἡ προσποίηση καὶ ἡ ὑποκρισία εἶναι πολὺ συχνὰ παροῦσες:

«Τὰ πρῶτα ραντεβού, λέει ὁ κοινωνιολόγος Ρόμπερτ Οὐίντς στὸ βιβλίο του "Ἡ σύγχρονη οἰκογένεια", εἶναι σὰν νὰ κοιτᾶς τὴ βιτρίνα ἐνὸς μαγαζιοῦ. Τὸ φλέρτ εἶναι ἓνα παζάρεμα ἀνάμεσα σὲ δύο ἀνθρώπους ποὺ ὁ καθένας τοὺς παρουσιάζει μία προσωπικότητα κομμένη καὶ ραμμένη γιὰ ἐκείνη τὴ στιγμή. Καὶ οἱ δύο τοὺς φοροῦν "μάσκες".» (Τζούντιθ Μπάρναρντ καὶ Μάικλ Φαίην, στὸ: "Ἐπιλογὲς ἀπὸ τὸ Reader's Digest, Σεπτ. 1982, 57)

Καιρὸς, ὅμως, εἶναι, μετὰ τὰ παραπάνω χαρακτηριστικὰ τοῦ σεξουαλικοῦ ἐνστίκτου, νὰ δοῦμε ἂν ἡ ἀγνόητα ἀποτελεῖ κέρδος ἢ ζημιὰ γιὰ τὸν ἄνθρωπο:

«Μεγαλύτεροι, διεφθαρμένοι νέοι συνηθίζουν να κουρδίζουν τους άγνους φίλους των:

“Δέν ἔχεις τὸ θάρρος νὰ τὸ κάνης αὐτό... Ἔτσι, καϋμένε, δέν ξέρεις τί θὰ πῆ ζωὴ! Ὅποιος δέν τὰ κάνει αὐτά, εἶναι ἀκόμη παιδί. Δέν ἔχει πείρα τῆς ζωῆς. Δέν μπορεῖ νὰ κουβεντιάση κανεὶς μαζί σου. Μπέμπε!...

Λοιπὸν τί θὰ ἀπαντήσης στὰ κοροϊδευτικὰ αὐτὰ λόγια; Μπορεῖς νὰ τοῦ πῆς:

“Ὅσο γι’ αὐτὸ ἔχεις κάποιο δίκιο, ὅτι ἐκείνου ποὺ ζῆ μιὰ ζωὴ ἀγνή, τοῦ λείπει μιὰ πείρα Ἄντ’ αὐτοῦ ὅμως εἶμαι πλουσιώτατος σὲ μιὰ ἄλλη, πολὺ πολυτιμότερη, πείρα: γιατί εἶναι μιὰ βασιλικὴ χαρὰ νὰ κυριαρχῆς στὸν ἑαυτό σου! Ὅποιου δέν ἀρρώστησε ποτέ, τοῦ λείπει κι αὐτοῦ κάποια πείρα? ἀλλὰ – δέν εἶναι ἔτσι; – εὐχαρίστως κανεὶς παραιτεῖται ἀπὸ αὐτὴ τὴν πείρα προκειμένου νὰ μείνη πάντοτε ὑγιής. Ἐσὺ στερήθηκες τὴν ἀγνή ζωὴ, ἐγὼ τὴν ἀκάθαρτη. Ἐσὺ ἀπέκτησες μιὰ καινούργια πείρα, ἐγὼ ἐπίσης. Μόνο ποὺ ἡ δική μου εἶναι πολὺ πιὸ ἄξια! Ἐγὼ μὲ τὴ δική μου πείρα ἔγινα περισσότερο ἄνθρωπος, ἐσὺ περισσότερο κτῆνος. Αὐτὴ εἶναι ἡ μεγάλη διαφορά.”» (Tihamer Toth, Ὁ Χριστὸς καὶ οἱ νέοι, ἐκδ. Ἡ Δαμασκός, Ἀθήνα 1956, 67)

Ὅχι μόνο, λοιπὸν, δέν πρέπει νὰ αἰσθάνωνται μειονεκτικὰ οἱ ἀγνοὶ νέοι καὶ νέες, ἀλλὰ, ἀντιθέτως, πρέπει νὰ συνειδητοποιήσουν ὅτι ἀκριβῶς ἡ ζωὴ τῆς ἀμαρτίας εἶναι ἐκείνη ποὺ ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο καὶ τοῦ προσθέτει ἀντὶ τῆς ἡδονῆς, ἀηδία:

«Ὁ Νάνσεν, ὁ ἐξερευνητὴς τοῦ Βορείου Πόλου, διηγεῖται στὶς ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὶς ἐξερευνήσεις, πῶς, στὶς παγωμένες ἀρκτικές θάλασσες, οἱ σύντροφοί του κι αὐτὸς χρησιμοποιοῦσαν γιὰ φωτισμὸ κεριὰ ποὺ ἔφτιαχναν οἱ ἴδιοι ἀπὸ λίπος φώκιας. Ὅ,τι περίσσευε ἀπὸ τὰ λαρδιὰ αὐτὰ τὰ ἔτρωγαν ὕστερα ἀπὸ πολλὴ ὄρεξι, γιὰ νὰ σιγάσουν τὴν πείνα τους. Σ’ ἐκεῖνες τὶς παγωμένες χῶρες, ποὺ κινδυνεύει κανεὶς νὰ παγώσῃ ἀπὸ ὦρα σὲ ὦρα, τὰ εὔρισκαν ἐξαιρετικὰ νόστιμα.

Όταν λοιπόν ξαναγύρισαν στην πατρίδα τους, ύστερα από τόσων μηνών κακουχίες, κι όταν ξαναφάγαν τὰ περιποιημένα σπιτικά φαγητά, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πού ζοῦν μὲ φυσιολογικὸ ρυθμὸ, ἀηδίαζαν στὴν ἀνάμνησι τῶν λαρδινῶν κεριῶν. Ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ ἔφαγε πολιτισμένο φαγητὸ ὁ Νάνσεν, μόλις τὰ θυμήθηκε, φώναξε μὲ ἀηδία: “Θεέ μου πὼς μποροῦσα νὰ καταπίνω ἐκεῖνα τὰ ἀπαίσια πράγματα!”

Τὸ ἴδιο αἶσθημα δοκίμασα τώρα κι ἐγὼ [μπορεῖ νὰ πῆ ὁ κάθε ἀγωνιζόμενος χριστιανός], ὕστερα ἀπὸ τὸν ἀπολογισμὸ τῶν θλιβερῶν μου ἀμαρτημάτων, τώρα πού ξαναστέκομαι στὰ πόδια μου, ὕστερα ἀπὸ τόσες πτώσεις, τώρα πού σφιχταγκαλιάζω τὴ ζωὴ καὶ γλύτωσα ἀπὸ τὸ θάνατο πού ἀπειλοῦσε τὴν ψυχὴ μου. Θεέ μου, πὼς εἶχα τυφλωθῆ ἔτσι, ὥστε νὰ ζῶ μέσα σ’ ἐξευτελιστικὲς ἀμαρτίες καὶ νὰ μ’ εὐχαριστοῦν; ὦ! Τώρα καταλαβαίνω τὴ βασιλικὴ εὐτυχία τῆς ἀγνῆς ζωῆς!» (Tihamer Toth, Γιὰ μία ὁμορφὴ ζωὴ, ἐκδόσεις Κ.Κακουλίδη, Ἀθήναι χ.χ., 168)

Γιὰ τὸ ἴδιο θέμα γράφει καὶ ὁ Ἑλβετὸς γιατρὸς Paul Tournier:

«Εἶναι ἓνας παγκόσμιος νόμος, ὅτι κυνηγώντας τὴν ἀπόλαυσι, οἱ ἄνθρωποι δὲν κάνουν ἄλλο παρὰ νὰ τὴ χάνουν, ὅπως ἓνας κοιλιόδουλος ἐξοικειωμένος μὲ μία πολύπλοκη κουζίνα ἀδυνατεῖ νὰ ἐκτιμῆσῃ ἓνα καλὸ καὶ ἀπλὸ φαγητὸ μὲ φυσικὴ γεῦσι, καὶ καταντᾷ νὰ μὴ βρίσκει τρόπο νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἀκόρεστη λαιμαργία του. Ἔτσι ὁ νεαρὸς ὑπάλληλος, πού ἀναζητᾷ μὲ ζῆλο τοὺς ἐπαίνους τοῦ διευθυντῆ του, στὸ τέλος γίνεται ἐνοχλητικὸς. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ ἐρωτευμένος, πού δὲν σκέφτεται παρὰ μόνο τὴν ἀπόλαυσι, δὲν ἀργεῖ νὰ καταστρέψῃ τὴν εὐτυχία του. Τὸ ἀντίθετο, ἐκεῖνος πού σκέφτεται νὰ εὐχαριστήσῃ μόνο ἐκεῖνη πού ἀγαπᾷ, διατηρεῖ τὴν εὐτυχία του μέσα σὲ μία φλόγα πάντα καινούργια.» (περ. Ἀκτῖνες, Δεκ. 1972, 370)

Ὁ Ὅσιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος τονίζει ὅτι ἡ ἱκανοποίησι τοῦ πάθους προσθέτει στὴν

άδηφαγία του:

«Έκείνος πού διαπράττει τήν άμαρτία ἔχει περισσότερο πόλεμο ἀπό κείνον πού ἐγκρατεύεται. Διότι, ὅπως ἐκείνος πού χύνει σ' ἕναν τόπο βρωμιές, αὐξάνει τή δυσωδία, ἔτσι καὶ κείνος πού δέν ἐγκρατεύεται αὐξάνει τὸ πάθος.» (Έργα, τόμ. γ', ἔκδ. Τὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας, Θεσ/νίκη 1990, 225)

Ὁ π. Βασίλειος Μπακογιάννης ὑπογραμμίζει ὅτι ἀληθινὸς ἥρωας εἶναι ὁ άγνός:

«Τὸ νὰ άμαρτάνης, μοιχεύης λ.χ., εἶναι εὐκόλο, ιδιαίτερα σήμερα. Τὸ νὰ μὴ μοιχεύης εἶναι δύσκολο, ιδιαίτερα σήμερα. Καὶ ποιὸς εἶναι ἥρωας; Έκείνος πού κάνει τὰ εὐκόλα ἢ τὰ δύσκολα; Έκείνος πού ἀντιστέκεται στὴν άμαρτία ἢ αὐτὸς πού παρασύρεται ἀπὸ τὴν άμαρτία; Έκείνος πού νικᾷ τὸ πάθος ἢ ἐκείνος πού νικιέται ἀπ' αὐτό; Έκείνος δηλαδή πού ἐφαρμόζει τὸ θεῖο νόμο ἢ Έκείνος πού τὸν περιφρονεῖ; Ἀσφαλῶς ἥρωας εἶναι ἐκείνος πού ἀντιστέκεται στὴν άμαρτία· πού νικᾷ τὰ πάθη· τὴν ἡδονή. Πού ἐφαρμόζει τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ. “Τὸ ὄχι εἶναι μία μικρὴ λέξι ἀλλὰ πόση δύναμι χρειάζεται γι' αὐτήν!” (Άννίβας)» (Κάτι γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ἔκδ. Ν. Παναγοπούλου, Ἀθήνα 1993, 37)

Ὁ π. Παΐσιος ἀπαντᾷ εὐστοχώτατα σ' αὐτοὺς πού κατηγοροῦν τὰ χριστιανικὰ «μή!» στὴν άμαρτία, ὡς ἀνελευθερία:

«Δέν εἶναι ἔλευθερία ὅταν ποῦμε στοὺς ἄνθρώπους ὅτι ὅλα ἐπιτρέπονται. Αὐτὴ εἶναι σκλαβιά. Γιὰ νὰ προκόψη κανεὶς πρέπει νὰ δυσκολευθῆ. Νὰ ἕνα παράδειγμα:

Ἔχουμε ἕνα δεντράκι. Τὸ περιποιούμαστε, τοῦ βάζουμε πάσσαλο καὶ τὸ δένουμε μὲ σχοινί. Δὲν τὸ δένουμε ὅμως μὲ σύρμα, γιατί θὰ τοῦ κάνουμε κακό. Μὲ τοὺς τρόπους αὐτοὺς δὲν περιορίζουμε τὸ δέντρο; Καὶ ὅμως δὲν γίνεται ἀλλιῶς. Γιὰ κοιτάξτε καὶ τὸ παιδάκι. Τοῦ περιορίζουμε τὴν ἐλευθερία ἀπὸ τὴν ἀρχή. Μόλις συλλαμβάνεται εἶναι περιορισμένο τὸ κακόμοιρο στὴν κοιλιά τῆς μητέρας· μένει ἐκεῖ ἔννια μῆνες... μόλις ἀρχίζει νὰ μεγαλώνη τοῦ βάζουν κάγκελα κ.λ.π... Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ νὰ μεγαλώση. Φαίνονται ὅτι τοῦ στεροῦν τὴν ἐλευθερία, ἀλλὰ δίχως αὐτὰ τὰ προστατευτικὰ μέτρα τὸ παιδί θὰ πέθαινε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή.» (Διονυσίου Τάτση, Ἀθωνικὸν Ἡμερολόγιον, ἔκδ. Ὁρθοδόξου Τύπου, Ἀθῆναι 1988, 71)

Ἐπίσης ὁ π. Βασίλειος Μπακογιάννης:

«Ἀπελευθερώνομαι μὲν ἀπὸ τὰ πάθη, ἀλλὰ γίνομαι δοῦλος τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ. Γίνομαι συνεπῶς ξανὰ σκλάβος. Ἔστω! Ἀλλὰ καλύτερα σκλάβος στὸ καλό, παρὰ στὸ κακό. Καὶ τὸ πιὸ σημαντικό: Ἡ σκλαβιά στὰ πάθη φέρνει ἀπελπισία. Ἐνῶ ἡ σκλαβιά στὸ νόμου τοῦ Θεοῦ, φέρνει γαλήνη. Καὶ συνεπῶς καλύτερα “σκλαβιά” στὸ νόμου τοῦ Θεοῦ, ποὺ φέρνει γαλήνη, παρὰ σκλαβιά στὰ πάθη, ποὺ φέρνει ἀπελπισία. Ἡ σκλαβιά ποὺ φέρνει ἀπελπισία, εἶναι πικρὴ σκλαβιά. Ἐνῶ ἡ σκλαβιά ποὺ φέρνει γαλήνη, εἶναι γλυκειὰ σκλαβιά! Συνεπῶς δὲν εἶναι πιὰ σκλαβιά! Εἶναι ἐλευθερία.» (Κάτι γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ἔκδ. Ν. Παναγοπούλου, Ἀθήνα 1993, 37)

Καὶ ὁ Toth γιὰ τὸ ἴδιο θέμα:

«Δὲς αὐτὴ τὴν τριανταφυλλιά, ποὺ μεγάλωσε ἐλεύθερα στὴ νεότητά της (δηλ. ὁ κηπουρὸς τῆς ἄφησε ὅλους τοὺς βλαστούς της)· θὰ ἔχη αὐτὴ ποτὲ τὴ δύναμι νὰ φέρη ἄνθη; Ποτέ! Διότι οἱ πολυτιμότερες δυνάμεις τῆς νεότητάς της ἔχουν

κατασπαταληθῆ στ' ἄγρια βλαστάρια. Παιδί μου, σὺ εἶσαι ὁ ὑπεύθυνος κηπουρὸς γιὰ τὴν τριανταφυλλιὰ τῆς ψυχῆς σου. Θὰ κατασπαταλήσης τὶς δυνάμεις σὲ ἄγρια κλαδιὰ ἢ θὰ τὶς δώσης συνετὰ γιὰ καρποὺς καὶ ἄνθη;» (Tihamer Toth, Τὰ ἀγνὰ νιάτα, ἔκδ. οἶκος Ἀστήρ, Ἀθῆναι 1991, 117)

Οὔτε εἶναι ἔλλειψι χαραῶς ὁ ἠθικὸς νόμος:

«Είναι ἄρνησι τῆς χαρᾶς τῆς ζωῆς ὁ ἠθικὸς νόμος; Παραμερίζοντας γιὰ τὴν ὥρα κάθε ὑπερβατικὴ ἄποψι, δὲν μποροῦμε νὰ μὴ δοῦμε ὅτι τὶς περισσότερες φορές ὁ ἠθικὸς νόμος ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ μιὰ σοφὴ καθοδήγησι πῶς νὰ γευθῆ, ἀκριβῶς, κανεὶς τὴν χαρὰ αὐτή... χωρὶς νὰ στομαχιάσῃ. Κι ἀπ’ αὐτὴν ἀκόμα τὴν ἄποψι, ἀγάπη κι ὄχι κακεντρέχεια γιὰ τὸν ἄνθρωπο, μαρτυρεῖ ὁ ἠθικὸς νόμος. Εἶναι ἡ συνταγὴ τοῦ μέτρου ποὺ ἔχει τὴν νοστιμάδα γιὰτὶ ἀποφεύγει τὸ μπούχτισμα, ποὺ ἔχει τὴν διάρκεια γιὰτὶ ἀποφεύγει τὴν ἀπληστία, ποὺ δίνει καθαρὴν χαρὰ, ὄχι ἓνα κόμπο χαρᾶς μέσα σὲ μίαν ὀλόκληρη θάλασσα ἀπὸ φαρμάκια καὶ πίκρες, ἄρρώστιες κι ἄλλες δραματικὲς συγκρούσεις, ἀπ’ αὐτὲς ποὺ σκάβουν τὰ συθέμελά του ἀνθρώπου. Μπορεῖ νὰ περιορίζῃ τὸν ἑαυτὸ του ὁ ἄνθρωπος τοῦ ἠθικοῦ νόμου, νὰ τοῦ στερῆ κάποτε τὴν “ἐγκόσμια χαρὰ”, δηλαδὴ κάποια ἡδονή, καὶ μπορεῖ ὁ περιορισμὸς νὰ τὸν πονᾷ. Σύμφωνα. Ἀλλὰ ὁ περιορισμὸς αὐτός, κι ὁ πόνος ποὺ φέρνει, δὲν ἔχουν αἰτία τὸν ἠθικὸ νόμο. Ἄλλη εἶναι ἡ αἰτία κι ὁ ἠθικὸς νόμος εἶναι, ἴσα-ἴσα, τὸ φάρμακό της. Αἰτία εἶναι τὸ ὅτι ὁ κόσμος αὐτὸς δὲν εἶναι φτιαγμένος ἔτσι ποὺ νὰ μπορῆ κανεὶς νὰ δίνη στὸν ἑαυτὸ του ὅ,τι τοῦ κατέβῃ. Τὸν ἄνθρωπο ποὺ δὲν σέβεται κανένα ἠθικὸ νόμο, πολλές φορές ἀνάγκη ἀκατανίκητη, ἡ πραγματικότητα, τὸν ἐμποδίζει, κι ἄλλοτε πάλι νόμοι ποὺ μοιάζουν μὲ τοὺς φυσικοὺς νόμους τὸν τιμωροῦν σκληρὰ κάθε φορὰ ποὺ θὰ ξεπεράσῃ κάποιο βαλμένο ὄριο. Νὰ τὰ βάλῃ κανεὶς μ’ αὐτὲς τὶς πραγματικότητες τῆς ἀνάγκης, αὐτὸ δὲν θὰ εἶχε ἄλλο ἀποτέλεσμα παρὰ νὰ τσακισθῆ πάνω στοὺς βράχους της. Ἐνῶ μὲ σιγουριὰ πορεύεται ἀνάμεσά τους ἂν ἀφήσῃ τὸν ἠθικὸ νόμο νὰ τὸν ὀδηγήσῃ. Ἔτσι στὸ τέλος κι ἀπὸ τὴν ἄποψι ἀκόμα τῆς ἐγκόσμιας χαρᾶς, ἂν κάνουν ἓνα εἶδος ἰσολογισμοῦ ὁ ἄνθρωπος τοῦ ἠθικοῦ νόμου κι ὁ ἄρνητῆς του, ὁ δεύτερος θὰ εἶναι ὁ χαμένος. Μπορεῖ, ἴσως, νὰ ἔχῃ περισσότερα στὸ “ἐνεργητικὸ” του. Ἀλλὰ θὰ τοῦ τὰ τινάζῃ στὸν ἄερα ἓνα παθητικὸ βαρυφορτωμένο ἀπὸ κάθε λογῆς δυστυχίες.» (περ. Ἀκτῖνες, Ὀκτ. 1948, 467)

Ὁ Ἀλέξανδρος Τσιριντάνης ἀπαντᾷ σ’ ἐκείνους ποὺ θεωροῦν φυσιολογικὸ τὸν ἐλεύθερο ἔρωτα:

«Ἡ σχολὴ τοῦ ἐλεύθερου ἔρωτα, προβάλλει στὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ ἐρώτημα: Γιὰτὶ αὐτοὶ οἱ ἠθικοὶ κανόνες καὶ οἱ περιορισμοί, στὴν ἐκδήλωσι μιᾶς τόσο φυσιολογικῆς λειτουργίας στὸν ἄνθρωπο, ὅπως εἶναι ἡ γενετήσια λειτουργία;

Διότι... διότι αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι τὸ ζήτημα! Πότε εἶναι φυσιολογικὴ ἡ λειτουργία

αυτή; Καὶ εἶναι, ἄραγε, ὁ “ἐλεύθερος ἔρωτας” κάτι τὸ φυσιολογικὸ γιὰ τὸν ἄνθρωπο;

Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι τὸ ζήτημα! Καί, λίγο νὰ σκεφθῆς ψυχραίμα κι ἀπροκάλυπτα, θὰ δῆς, πῶς τὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν εἶναι καὶ τόσο ἀπλό, ὅπως τὸ φαντάζεται ἡ θεωρία τοῦ “ἐλεύθερου ἔρωτα”. Τὸ γενετήσιο ἔνστικτο εἶναι ἔνστικτο δημιουργικόν. Σκοπὸ τοῦ ἔχει στὸν ἄνθρωπο, ὅπως καὶ στὸ ζῶο, τὴ δημιουργία ἀπογόνων. Τὸ γενετήσιο ἔνστικτο εἶναι ἀκριβῶς “γενετήσιο”. Ὅταν λοιπὸν ἔλθῃς τώρα καί, μὲ τρόπο τεχνητό, κόψῃς ἀπὸ τὴ λειτουργία τοῦ ἐνστίκτου αὐτοῦ ἐκεῖνο ποῦ εἶναι ἡ οὐσία του, δηλαδὴ τὴ δημιουργία, γιὰ νὰ κρατήσῃς μόνο τὸ ἡδονιστικὸ στοιχεῖο, τότε κάνεις κάτι, πού, ὅπως τὸ θέλεις, δὲν εἶναι σύμφωνο μὲ τὴ φύσι τοῦ ἐνστίκτου αὐτοῦ, τὸ σκοπὸ του, τὸν προορισμὸ του. Αὐτὴ ἡ διάσπασι ἀναπαραγωγικῆς δημιουργίας καὶ ἡδονῆς, γιὰ νὰ κρατήσουμε τὴ δεύτερη καὶ ν’ ἀποκλείσουμε τὴν πρώτη, εἶναι κάτι ποῦ δὲν τὸ κάνει ἡ φύσι. Εἶναι ξένο γι’ αὐτήν. Εἶναι κάτι τὸ ἀντιφυσιολογικόν, τὸ τεχνητό, τὸ ψεύτικο.

Ἐπάρχει κι ἄλλο ἓνα ἔνστικτο, ποῦ ἡ ἱκανοποίησί του συνδέεται μὲ ἡδονή. Εἶναι τὸ ἔνστικτο τῆς πείνας. Ἡ πείνα, σκοπὸ ἔχει ἓναν: Τὴ διατροφή, τὴ συντήρησι τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἡδονὴ ἡ γευστικὴ ἔχει συνδεθῆ μὲ τὸν σκοπὸ αὐτό· δὲν εἶναι φυσιολογικὸ νὰ ἐπιδιωχθῆ ἡ ἡδονὴ μὲ ἀποκλεισμὸ τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ σκοποῦ. Τέτοιο τεχνητὸ χωρισμὸ τῆς ἡδονῆς ἀπὸ τὸν σκοπὸ τοῦ ἐνστίκτου, τὴ θρέψι, ἔκαναν στὴν ἐποχὴ τῆς ρωμαϊκῆς καταπτώσεως, στὰ συμπόσια τοῦ Νέρωνος, ὅπου οἱ ἀποκτηνωμένοι φαγάδες ἔτρωγαν, μονάχα γιὰ τὴν γευστικὴ ἀπόλαυσι, καὶ κατόπιν προκαλοῦσαν τεχνητὰ ἑμετό, γιὰ νὰ ξαναφᾶνε πάλι καὶ ἔτσι συνεχιζόταν μία τακτικὴ, ποῦ προκαλεῖ τόσο τὴ βδελυγμία, ὥστε πρέπει νὰ ζητήσω συγγνώμη ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες μου ποῦ τοὺς τὴ θυμίζω. Ὅμως δὲν εἶναι καμμιά οὐσιώδης διαφορὰ ἀνάμεσα στὴν τακτικὴ αὐτὴ καὶ τὸν τεχνητὸ χωρισμὸ τῆς γενετήσιας ἀπολαύσεως ἀπὸ τὸ σκοπὸ τῆς, τὴ δημιουργία. Καὶ στὴ γευστικὴ καὶ στὴ σεξουαλικὴ ἀπόλαυσι, ἡ ἱκανοποίησι τοῦ ἐνστίκτου, μὲ τρόπο ποῦ νὰ εἶναι ξένος πρὸς τὸ σκοπὸ του, μὲ τὸν τεχνητὸ χωρισμὸ τῆς ἡδονῆς ἀπὸ τὸ σκοπὸ τῆς λειτουργίας ποῦ τὴ φέρνει, εἶναι κάτι τὸ ἀντιφυσιολογικόν, τὸ τεχνητό, τὸ ψεύτικο. Κι ἐπειδὴ, στὴν γενετήσια λειτουργία, ὁ ψεύτικος χαρακτήρας ἐκδηλώνεται σὲ μία κεντρικότατη ἔκφανσι τῆς ὅλης λειτουργίας τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ, δὲν εἶναι περίεργο, πῶς μία τέτοια διάσπασι φέρνει σὲ ἐκφυλιστικὰ ἀποτελέσματα, ποῦ τὰ ὑφίσταται ὁ ἄνθρωπος καὶ σὰν σωματικὸς καὶ σὰν πνευματικὸς ὀργανισμὸς καὶ σὰν ἄτομο καὶ σὰν κοινωνία» (Ἄ. Τσιριντάνης, περ. Ἀκτῖνες, Ἀπρ. 1946, 118). Ἐδῶ θὰ πρέπει, βέβαια, νὰ σημειώσουμε ὅτι, ἀκόμα καὶ ἂν στὶς προγαμιαῖες σχέσεις

έπιτευχθῆ καρπός, δὲν παύουν νὰ παραμένουν στὴν περιοχὴ τῆς ἁμαρτίας, ἐφόσον στὴ φυσιολογικὴ πλέον λειτουργία τοῦ ἐνστίκτου δὲν προστεθῆ καὶ ἡ τέλεσι τοῦ Μυστηρίου τοῦ (θρησκευτικοῦ) γάμου. Μόνο μετὰ τὴν τέλεσι τοῦ Μυστηρίου ἀνήκει ὁ ἄνδρας στὴ γυναίκα καὶ αὐτὴ σ' ἐκεῖνον. Ὅτιδήποτε ἔχει προηγηθῆ (συνεῦρεσι δηλ. ἔστω καὶ χωρὶς ἀποφυγὴ τεκνογονίας) πρέπει νὰ ἐξομολογῆται ὡς πορνεία ἢ μοιχεία, ἀναλόγως.

Ὁ Thomas Merton τονίζει πὼς ἡ ζωὴ τῆς ἀγνότητος προσπορίζει μεγαλύτερη εὐτυχία:

«Ἀνόητοι ποὺ εἴμαστε! Κάναμε στὴν πραγματικότητα αὐτὸ ποὺ θέλαμε νὰ κάνουμε. Ὁ Θεὸς μᾶς ἐπέτρεψε τὴν ἡδονή, γιατί κι ἡ ἡδονὴ ἐπίσης εἶναι τὸ θέλημά Του. Ἐμεῖς ὅμως ἀφήσαμε νὰ παραπέση ἡ εὐτυχία ποὺ ἤθελε νὰ μᾶς χαρίση ταυτόχρονα μὲ τὴν ἡδονή, ἢ ἴσως ἡ πιὸ βαθειὰ εὐτυχία ποὺ μᾶς προόριζε χωρὶς τὴν ἡδονή, καὶ πέρα καὶ πάνω ἀπὸ τὴν ἡδονή!

Φάγαμε τὴ φλούδα καὶ ρίξαμε τὶς φέτες τοῦ πορτοκαλιοῦ. Κρατήσαμε τὸ χαρτὶ τοῦ περιτυλίγματος κι ἀπορρίψαμε τὴ θήκη, τὸ δακτυλίδι καὶ τὸ διαμάντι.

Καὶ τώρα, ποὺ ἡ ἡδονή, ἡ ὁποία θὰ πρέπη νὰ ἔχη ἓνα τέλος, τελείωσε, δὲν ἔχουμε τὴν εὐτυχία τοῦ παντοτινοῦ πλουτισμοῦ. Ἄν εἴχαμε πάρει (ἢ ἀφήσει) τὴν ἡδονή, ὅπως τὸ 'θελε ὁ Θεός, γιὰ τὴν εὐτυχία μας, θὰ κρατούσαμε ἀκόμα καὶ τώρα τὴν ἡδονή μέσα στὴν εὐτυχία μας, θὰ ἔμενε γιὰ πάντα μαζί μας καὶ θὰ μᾶς ἀκολουθοῦσε παντοῦ μέσα στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Γι' αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο ἓνας ἄνθρωπος μὲ καθαρὸ μυαλὸ νὰ θλίβεται γιὰ μία πράξι, ποὺ ἐκτελεῖ συνειδητά, σὲ συμφωνία μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.» (περ. Ἀκτῖνες, Ὀκτ. 1974, 233)

Πάνω στὸ ἴδιο θέμα ἐπισημαίνει ὁ Ralph Emerson:

«Τὸ νερὸ ποὺ κόβουμε μὲ τὸ χέρι μας ξαναενώνεται ἀμέσως. Μόλις κάνουμε ν' ἀποχωρίσουμε τὰ εὐχάριστα πράγματα, τὰ ἐπωφελεῖ πράγματα, τὰ πράγματα ποὺ φέρνουν δύναμι, ἀπ' τὸ ὅλο, πάει κι ἡ εὐχαρίστησι, πάει καὶ τ' ὄφελος, πάει κι ἡ δύναμι. Δὲν μπορούμε νὰ διχοτομήσουμε κάτι καὶ νὰ πάρουμε μονάχα τὸ αἰσθησιακὰ καλὸ, ὅπως καὶ δὲν μπορούμε νὰ πάρουμε κάτι ποὺ νὰ ἔχη περιεχόμενο χωρὶς ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια» (Δοκίμια, τόμ. β', ἔκδ. Gutenberg, Ἀθήνα 1994, 217)

Ὡς πρὸς τὴ χριστιανικὴ χαρὰ σὲ σχέσι μὲ τὸ θέμα τῆς ἀγνότητος γράφει σ' ἓνα νέο καὶ ὁ Walter Trobisch:

«Δὲν θέλω νὰ σοῦ στερήσω μία χαρὰ, ἀλλὰ νὰ σὲ προφυλάξω, ὥστε νὰ μὴ στερήσης μόνος σου τὸν ἑαυτὸ σου ἀπὸ μία ἀπ' τὶς μεγαλύτερες χαρὲς τῆς ζωῆς σου. Ὅποιος μαδᾷ τ' ἄνθη τῆς μηλιάς, δὲν γεύεται ποτὲ τοῦ μήλα. Κι ὅταν σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ μαδᾷς τώρα τ' ἄνθη, δὲν θέλω νὰ σοῦ πάρω τίποτα, μὰ νὰ σοῦ δώσω. Στὴν ἀφρικανικὴ παροιμία σου [“Πρέπει ν' ἀκονήση κανεὶς τὸ κοντάρι, προτοῦ βγῆ γιὰ κυνήγι” (σ. 14)] ἀπαντῶ μὲ μία ἄλλη: “Ὅποιος βιάζεται σκοντάφτει”.» (Ἀγάπησα ἓνα κορίτσι, ἔκδ. Ἐλαφος, Ἀθήνα 1980, 17)

Ἐπίσης:

«Ἡ ἀγάπη χτυπάει συχνὰ λιγότερο σὲ μιὰ πόρτα ποὺ εἶναι ὀλάνοικτη.» (Charles Hugo Doyle, Λέμε νὰ παντρευτοῦμε, ἔκδ. Τῆνος, Ἀθήνα χ.χ., 57)

Ὁ Γάλλος Ἀκαδημαϊκὸς Jean Guilton ἐπισημαίνει στὸ Le Figaro (5 Μρ '74) ὅτι ἡ σεξουαλικὴ διαπαιδαγώγησι δὲν εἶναι ἀπαραίτητη:

«Εὐτυχῶς, δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ γνωρίζουμε τὸ μηχανισμό τῆς ὁράσεως γιὰ νὰ βλέπουμε, οὔτε τὸ μηχανισμό τῆς πέψεως γιὰ νὰ φᾶμε ἕνα καλὸ γεῦμα, οὔτε, ἀκόμη λιγότερο, εἶναι ἀπαραίτητη ἡ γνῶσι τοῦ μηχανισμοῦ τῆς ἀναπαραγωγῆς γιὰ νὰ ἔρχονται νέοι ἄνθρωποι στὸν κόσμο. Καὶ στὴν ἐποχὴ μας ὅπου οἱ ἐπιστημονικὲς γνώσεις προσφέρονται ἀπὸ τὰ μαθητικὰ χρόνια “ἐκπλήσσεται κανεὶς πὺ ἡ ἀνθρωπότητα ἔχει κατορθώσει νὰ ἀναπαράγεται σὲ τόσο μεγάλη ἔκτασι, χωρὶς νὰ ἔχη παρακολουθήσει μαθήματα γιὰ τὰ σπερματοζωάρια.”» (περ. Ἀκτῖνες, Νοέμ. 1974, 274)

Καὶ μία εὐθυμη νότα πάνω σ’ αὐτό:

« Ὁ Καναδὸς ζωγράφος Χάρολντ Τάουν ἔμαθε νὰ ζωγραφίζη σκιτσάροντας πάνω στὸ τραπέζι τῆς κουζίνας. Ὅταν παντρεύθηκε κι ἀπέκτησε παιδιὰ φρόντισε νὰ ἀποκτήσῃ ἕνα παρόμοιο τραπέζι πάνω στὸ ὁποῖο θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ σχεδιάζῃ κι ὕστερα νὰ σβήνῃ εὐκόλα τὶς μολυβιές.

Ἐνα ἀπόγευμα, ὅταν ἡ μικρότερή του κόρη τὸν ρώτησε πῶς γεννιοῦνται τὰ παιδιὰ, ὁ Τάουν κάθησε καὶ τῆς σχεδίασε πάνω στὸ τραπέζι ἕνα πολὺπλοκο διάγραμμα μὲ τὰ γυναικεῖα ὄργανα ἀναπαραγωγῆς. Καθὼς σκιτσάριζε, ἐξηγοῦσε λεπτομερῶς πῶς λειτουργοῦν οἱ ὠοθῆκες, οἱ σάλπιγγες καὶ ἡ μήτρα.

Ὅταν τελείωσε, τὸ μόνο πὺ εἶχε νὰ πῆ ἡ κόρη του ἦταν: “Καὶ τώρα κάνε μου μιὰ καμηλοπάρδαλη”.» (Ἐπιλογὲς ἀπὸ τὸ Reader’s Digest, Ἰαν. ’86, 49)

Ὁ Walter Trobisch παρουσιάζει τὶς προγαμιαῖες ἐπιδόσεις ὡς κατασπατάλησι μὲ ἐπικίνδυνες ἐπιπτώσεις δίνοντας ἕνα ὠραῖο παράλληλο, ἀπὸ παλαιότερες ἐποχὲς βέβαια:

«Ξέρεις τὴν ἱστορία τοῦ φαροφύλακα. Ὁ φάρος βρισκόταν σ’ ἕναν ἐπικίνδυνο

πορθμό. Ἔπρεπε νὰ διατηρῆ μέρα-νύχτα τὴ φωτιὰ μὲ λάδι. Κοντὰ ἦταν ἓνα μικρὸ χωριό. Οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ ἔρχονταν κάθε λίγο καὶ παρακαλοῦσαν τὸ φαροφύλακα νὰ τοὺς δώσῃ λίγες σταγόνες λάδι γιὰ τὶς λάμπες τους. Αὐτὸς εἶχε πολὺ καλὴ καρδιὰ καὶ δὲν μπορούσε νὰ πῆ ὄχι. Ἔτσι ἔδωσε ὅλο του τὸ ἀπόθεμα σὲ λάδι σὲ μικρὲς-μικρὲς ποσότητες. Μία μέρα ἐξαντλήθηκε τὸ ἀπόθεμα, καὶ τὸ φῶς ἔσβυσε. Ἐνα πλοῖο κτύπησε σ' ἓναν βράχο καὶ βυθίσθηκε. Μὲ τὴν καλωσύνη του προκάλεσε τὸ θάνατο πολλῶν ἀνθρώπων.» (Ν' ἀποφασίσουμε τὸν γάμο;, ἐκδ. Ἐλαφος, Ἀθήνα 1980, 82)

Συζητώντας ἀκόμα μ' ἓνα κορίτσι τονίζει τὶς ἐπιπτώσεις τῶν προγαμιαίων σχέσεων:

«- “Ἡ παρθενία δὲν εἶναι κάτι ποὺ χάνει ἓνα κορίτσι, ἀλλὰ ποὺ τὸ χαρίζει”. Αὐτὸ δὲν τὸ καταλαβαίνω.

- Κάθε κορίτσι ἔχει ἓνα μοναδικὸ χάρισμα· τὸ χάρισμα νὰ δοθῆ ὀλοκληρωτικὰ σ' ἓναν ἄνδρα. Αὐτὸ τὸ χάρισμα εἶναι σὰν ἓνα μεγάλο κεφάλαιο σ' ἓνα λογαριασμὸ τραπέζης. Πολλὰ κορίτσια ὅμως ξοδεύουν αὐτὸ τὸ κεφάλαιο σὲ μικρὲς δόσεις. Κάθε μέρα ἀποσύρουν μέρος ἀπ' αὐτὸ καὶ τὸ σπαταλοῦν. Λίγα φιλιὰ ἀπὸ δῶ κι ἀπὸ κεῖ, ἓνα μικρὸ φλέρτ πότε-πότε. Ἔτσι καθαρὰ σωματικὰ ἓνα κορίτσι μπορεῖ νὰ ἔχη ἀκόμη ὅλη τὴν παρθενία του κι ὅμως τὴν ἰκανότητά της ν' ἀγαπήσῃ τὴν ἔχει λιγοστέψει ἤδη. Οἱ συχνὲς καὶ πολὺ πρώϊμες τρυφερότητες ἄρπαξαν ἀπ' τὴν καρδιὰ της τὴν παρθενία.» (Walter Trobisch, Ν' ἀποφασίσουμε τὸν γάμο; ἐκδ. Ἐλαφος, Ἀθήνα 1980, 127)

Μὲ ὠραῖες εἰκόνες ἐπίσης συμβουλεύει τὴν ἐγκράτεια σ' ἓνα νέο· εἶναι κέρδος κι ὄχι ἀπώλεια ὁ ἀγώνας γι' αὐτήν:

«Θέλεις ν' ἀποδείξῃς, πῶς δὲν εἶσαι ἀνθρωπάκι, δηλαδὴ μονάχα ἓνα σωματικὰ

ἀνεπτυγμένο ἀρσενικὸ ζῶο; Μάθε, ὅπως οἱ ὀδηγοί, νὰ κρατᾶς γερὰ τὰ φρένα καὶ τὸ τιμόνι. Ὅσο γιὰ τὸ γκάζι, εἶναι εὐκόλο νὰ τὸ χρησιμοποιοῦς. Ὅχι ν' ἀφεθῆς νὰ παρασύρεσαι, μὰ νὰ αὐτοκυριαρχῆσαι, αὐτὸς εἶναι δεῖγμα ἀνδρισμοῦ. Ἀκόμη καὶ στὸ γάμο θὰ σοῦ χρειασθῆ ἡ ἐγκράτεια, ὅταν ἓνας ἀπ' τοὺς δύο σὰς εἶναι βαρύθυμος ἢ ἄρρωστος, ἢ σὰν χρειασθῆ νὰ χωρισθῆτε γιὰ ἓνα ὠρισμένο χρονικὸ διάστημα.

Ὅσο περισσότερο συνηθίζεις τὴ σεξουαλικὴ ἐγκράτεια, τόσο αὐξάνει ἡ ἱκανότητά σου ν' ἀγαπᾶς μὲ τὴν καρδιά σου καὶ νὰ προσέχης αὐτὸ ποὺ ἀποκαλύπτει τὴν ψυχὴ μιᾶς κοπέλλας· ἓνα χαμόγελο, ἓνα βλέμμα, μία κίνησι τοῦ χεριοῦ, μίαν ἀπόχρωσι στὸν τόνο τῆς φωνῆς. Εἶν' ἀπαλὴ μουσικὴ ὅλ' αὐτὰ καὶ χρειάζεται ἀσκησι, γιὰ νὰ μπορῆς νὰ τ' ἀκούσης. Θὰ τὰ νοιώθης ὅμως εὐκολώτερα, ἂν χαμηλῶνεις περισσότερο τὰ τύμπανα.

Ὅσο περισσότερο σηκώνεις τὸ φωτῆρι μιᾶς λάμπας πετρελαίου, τόσο γίνεται πιὸ μαῦρο τὸ γυαλί της, κι ἡ λάμπα δὲν φωτίζει. Πρέπει νὰ ἐλέγχης τὸ φωτῆρι, μπορεῖς νὰ τὸ σηκώσης σ' ὠρισμένο μόνο ὕψος, ἀλλιῶς ἡ λάμπα δὲν ἐκπληρώνει τὸ σκοπὸ της.» (Walter Trobisch, Ἀγάπησα ἓνα κορίτσι, ἐκδ. Ἑλαφος, Ἀθήνα 1980, 23)

Καὶ κάποιος ἀσκητῆς τοῦ Ἁγ. Ὅρους συμβουλεύει μία ὀμάδα νέων ὅτι ὁ γάμος καὶ ὄχι οἱ προγαμιαῖες σχέσεις ὠφελεῖ πραγματικά:

«Ἐπειτα μᾶς ρώτησε: “Κοπέλες ἔχετε; (γνεύσαμε καταφατικά). Νὰ τὶς παντρευτῆτε! Κάντε μου αὐτὴν τὴ χάρι· τώρα ποὺ θὰ πάτε πίσω στὸν κόσμον, νὰ τὶς ζητήσετε σὲ γάμον. Νὰ μὴν τ' ἀφήνετε τὰ κορίτσια μόνονα τους, οὔτε νὰ τὰ παρατᾶτε, γιατί ἡ γυναίκα εἶναι σὰν τὸ τριαντάφυλλον· ἂν τὸ μυρίσης μία φορὰ καὶ τὸ χαϊδέψης καὶ τ' ἀφήσης, μαδάει καὶ μαραίνεται. Πρέπει νὰ τὸ φυτέψης στὸν κῆπον σου καὶ νὰ τὸ περιποιῆσαι. Καὶ τότε κι αὐτὸ σοῦ δίνει τὸ πιὸ καλὸ τοῦ ἄρωμα καὶ χρῶμα!»

Γιὰ τὸ ἴδιο θέμα προσφέρει ωραῖα παραδείγματα κι ὁ Walter Trobisch:

«Υπάρχει στὴ Βίβλο μία παράξενη παρομοίωσι τῆς ἀγάπης μὲ τὸ θάνατο. Στὸ Ἄσμα Ἀσμάτων κεφ. 8 στίχ. 6 λέγεται: “κραταιὰ ὡς θάνατος ἀγάπη”. Ἔχουν καὶ τὰ δύο τὸ κοινὸ χαρακτηριστικὸ πὼς δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ δοκιμάσῃ μονάχα. Αὐτὴ εἶναι ἡ δύναμί τους, ἡ σοβαρότητά τους. Ἦ νομίζεις πὼς θὰ μπορούσες νὰ δοκιμάσῃς τὸ θάνατο μὲ τὸ νὰ κοιμηθῆς βαθεῖα μία φορά; Ἔτσι δὲν μπορεῖς νὰ δοκιμάσῃς καὶ τὴν ἀγάπη μὲ μία σεξουαλικὴ ἐμπειρία. Εἶναι ἄλλες, ἀνώτερες οἱ προϋποθέσεις, γιὰ νὰ ἀποκτήσῃς τὴν ἐμπειρία τῆς ἀγάπης.

Δὲν μπορεῖς νὰ δοκιμάσῃς ἓνα ἀλεξιπτωτο πηδώντας ἀπὸ μία στέγη, μία γέφυρα ἢ ἓνα ψηλὸ δέντρο. Δὲν ἀνοίγει σὲ τόσο μικρὸ χρονικὸ διάστημα καὶ σὲ τόσο ἐλάχιστο ὕψος, καὶ τὸ πήδημά σου θα ’ναι θανατηφόρο. Πρέπει νὰ πηδήσῃς ἀπὸ ἀεροπλάνο γιὰ ν’ ἀνοίξῃ καὶ νὰ σὲ βαστάξῃ.

Ἔτσι εἶναι καὶ μὲ τὴν ἀγάπη. Πρέπει νὰ πετάξῃς στὰ ὕψη τοῦ γάμου, γιὰ νὰ ἀνοίξῃ σ’ ὅλο της τὸ πλάτος.

Ἦ προσπάθεια νὰ δοκιμάσῃς τὴ γενετήσια ὁρμὴ σου ἔξω ἀπὸ τὸ γάμο καὶ χωρὶς τὸ στήριγμα τῆς ἀγάπης, μοιάζει μὲ τὸ θανάσιμο πήδημα ἀπὸ μικρὸ ὕψος.

Ὅταν εἶναι κανεὶς παντρεμένος, ἡ σωματικὴ ἔνωσι γίνεται κάτω ἀπὸ ἐντελῶς ἄλλες συνθῆκες. Δὲν ὑπάρχει φόβος μὴν τὸν ἀνακαλύψουν, τὸν προδώσουν ἢ τὸν ἐγκαταλείψουν, οὐτ’ ὁ φόβος μὴν προκληθῆ ἐγκυμοσύνη. Πάνω ἀπ’ ὅλα ὑπάρχει ὁ ἀπαραίτητος χρόνος ν’ ἀνοιχθοῦν οἱ σύζυγοι ὁ ἓνας στὸν ἄλλο... καὶ γεμάτοι ἀγάπη νὰ ξεπεράσουν τὶς δυσκολίες κι ἀδεξιότητες ποὺ παρουσιάζονται πάντα στὴν ἀρχή. Ἦ ὠλοκληρωμένη ἀγάπη, ποὺ ἀγκαλιάζει ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ζωῆς, ἀναπτύσσεται καὶ κλείνει μέσα της καὶ τὴ γενετήσια ὁρμὴ.

Είναι καλὸ νὰ προετοιμάζεσαι γιὰ τὸ γάμο. Ἀλλὰ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ δὲν ἔχει πρωταρχικὴ σημασία ἡ σωματικὴ-αἰσθησιακὴ λειτουργία τῶν γενετησίων ὀργάνων. Πιὸ σπουδαία ἀπὸ τὴν ἔνωση τῶν σωμάτων εἶναι ἡ συνάντησι τῶν καρδιῶν.

Σπάνια σ' ἓνα γάμο ἔχουν σωματικὰ αἷτια οἱ σεξουαλικὲς δυσκολίες. Ἄν ἦταν ἔτσι, θὰ μπορούσαν νὰ διαπιστωθοῦν πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο μὲ μία ἰατρικὴ ἐξέτασι. Τὰ αἷτια τῆς κρίσεως τοῦ γάμου εἶναι πολὺ πιὸ συχνὰ ἢ ἔλλειψι ψυχικῆς ἐπαφῆς, ἢ ἀνυπαρξία ἐσωτερικῆς ἁρμονίας.

Ἄκουσες ποτὲ πῶς σὲ μία ὀρχήστρα κουρντίζουν τὰ ὄργανα πρὶν ἀπὸ τὸ παίξιμο; Ἀρχίζουν μὲ τὰ σιγανὰ ὄργανα, τὰ βιολιὰ καὶ τὰ φλάουτα. Δὲν θὰ ἀκούγονταν αὐτά, ἂν ἄρχιζαν μὲ τὰ τύμπανα καὶ τὶς σάλπιγγες. Ἔτσι καὶ στὴν ὀρχήστρα τοῦ γάμου πρέπει ν' ἀρχίσῃς μὲ τὴν τρυφερὴ ἁρμονία τῆς ψυχικῆς ἐνώσεως, γιὰ νὰ μπορέσῃς μετὰ νὰ ἐναρμονήσῃς καὶ τὴ βροντερὴ γενετήσια ὁρμή.

Αὐτὴ τὴν τρυφερὴ ἐναρμόνισι τῶν τόνων τῆς καρδιᾶς πρέπει νὰ προσέξῃς, ἂν θέλῃς νὰ προετοιμασθῆς γιὰ τὸ γάμο σου. Μπορεῖς ν' ἀσκῆσαι σ' αὐτό. Μ' ἀκριβῶς αὐτὸ δὲν κάνεις, ὅταν κοιμᾶσαι μὲ τὸ πρῶτο τυχαῖο κορίτσι. Ἀπεναντίας, ἔτσι γίνεται ἡ καρδιά σου φτωχότερη. Τὰ τύμπανα σκεπάζουν τὰ φλάουτα καὶ χάνεις τὴν ἠχητικὴ παρουσία τους. Δὲν πρέπει νὰ φοβᾶσαι τὴν ἀτροφία τῶν γεννητικῶν ὀργάνων σου, μὰ τὴν ἀτροφία τῆς δυνάμεως τῆς καρδιᾶς σου γι' ἀγάπη.

Ὅταν προσπαθῆς νὰ ἐκτελέσῃς τὴ γενετήσια πράξι, χωρὶς αὐτὴ τὴν ἀγάπη τῆς καρδιᾶς, μιμεῖσαι μονάχα μερικὲς ἀπὸ τὶς ἐξωτερικὲς φάσεις της, τὴν ὑποβιβάζεις ὅμως συνάμα σὲ μία μηχανικὴ πράξι, σ' ἓνα ζωῶδη, ἐνστικτώδη αὐτοματισμό. Κι ἔτσι χάνεις τὸ σπουδαιότερο, τὸ ἄνοιγμα τοῦ Ἐγὼ γιὰ τὸ Σύ, κι ἐμποδίζεις τὸν ἑαυτὸ σου νὰ μπορέσῃ ν' ἀγαπήσῃ τὴ μέλλουσα γυναίκα σου τόσο πλατεῖα καὶ βαθειά, ὅπως θὰ τὸ περιμένῃ ἀπὸ σένα.» (Ἀγάπησα ἓνα κορίτσι, ἐκδ. Ἐλαφος, Ἀθήνα 1980, 15)

Τονίζει ἐπίσης τὸν ἐγώϊσμό τῶν νέων καὶ τὴν ἀπώλεια ἀπὸ τὶς προγαμιαῖες

σχέσεις:

«Ὁ νεαρὸς ποὺ κοιμᾶται μ' ἓνα κορίτσι, γιὰ νὰ μὴν ἀρρωστήσῃ σωματικὰ ἢ γιὰ νὰ μὴν ἀποκτήσῃ ψυχολογικὸ πλέγμα κατωτερότητος, ποὺ θέλει νὰ μαζεύῃ “ἐμπειρίες” καὶ νὰ μαθαίνη μὲ πειράματα, ἢ αὐτὸς ποὺ ἴσως θάθελε μόνο νὰ ξεφύγῃ τὴν κοροϊδία τῶν συντρόφων του καὶ νὰ μπορῇ νὰ συμμετέχῃ στὴ συζήτησί τους, κατὰ βάσιν σκέφτεται μόνο τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του καὶ δὲν ἀγαπάει.

Τὸ κορίτσι ποὺ δίνεται γιὰ ν' ἀποκτήσῃ - συνειδητὰ ἢ ἀσυνείδητα - τὴ βεβαιότητα ὅτι μπορεῖ νὰ γίνῃ μητέρα, ποὺ εὐχαρίστως δέχεται τὴν ἀγάπη τῶν νέων, γιὰ νὰ “ψαρέψῃ” μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἓναν ἄνδρα καὶ νὰ δεθῇ μαζί του, ἐπίσης στὴν οὐσία σκέφτεται μόνο τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του καὶ δὲν ἀγαπάει πραγματικά.

Τὸ τελευταῖο ἰδιαίτερα εἶναι σχεδὸν πάντα ἓνας λανθασμένος ὑπολογισμὸς· γιὰτί ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ ὄχυρὸ ποὺ κυριεύθηκε, χάνει γιὰ τὸ νέο τὸ γόητρό του. “Γιὰ μένα ἦταν ἡ ἀρχή, γι' αὐτὸν ἦταν τὸ τέλος” μοῦ εἶπε κάποτε ἓνα κορίτσι ποὺ ἐξαπατήθηκε. Ἄντὶ νὰ δέσῃ, ἔχασε ὅ,τι ἤθελε νὰ δέσῃ καὶ ἀπέκτησε τὴν ἐμπειρία ὅτι τὸ σέξ ὄχι μόνο δὲν φέρνει τὴν ἀγάπη, ἀλλὰ μπορεῖ καὶ νὰ τὴν καταστρέψῃ.» (Walter Trobisch, Ν' ἀποφασίσουμε τὸν γάμο; ἐκδ. Ἴελαφος, Ἀθήνα 1980, 72)

Ὁ Victor E. Frankl ἐπισημαίνει τὶς πραγματικὲς διαστάσεις τοῦ σέξ καὶ διαλύει τοὺς μύθους μὲ τοὺς ὁποίους τὸ περιβάλλει ἡ σύγχρονη ἐποχή:

«Σκεφθῆτε ἀπλῶς τὴν ἔμφασι ποὺ δίνει ἡ κοινὴ γνώμη στὴ σεξουαλικὴ ἐπίδοσι... Ἡ ἔμφασι προκαλεῖ προκαταλήψεις καὶ φόβους. Οἱ ἄνθρωποι γνοιάζονται ὑπερβολικὰ γιὰ σεξουαλικὴ ἐπιτυχία καὶ κατατρέχονται ἀπὸ τὸ φόβο τῆς σεξουαλικῆς ἀποτυχίας. Ὁ φόβος ὅμως τείνει νὰ προκαλῇ ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποὺ φοβᾶται κανεὶς. Ἔτσι δημιουργεῖται ἓνας φαῦλος κύκλος. Καὶ ἐξηγεῖ πολλὰ ἀπὸ τὶς περιπτώσεις σεξουαλικῶν νευρώσεων ποὺ ἀπασχολοῦν τοὺς ψυχιάτρους σήμερα.

Αὐτὸ ποὺ βρίσκεται πίσω ἀπὸ τὴν ἔμφασι στὴ σεξουαλικὴ ἐπίδοσι καὶ δύναμι, αὐτὸ

πού βρίσκεται πίσω απ' αυτή τή θέλησι για σεξουαλική εὐχαρίστησι καὶ εὐτυχία εἶναι καὶ πάλι ἡ ματαιωμένη θέλησι για νόημα στὴ ζωὴ. Τὸ σεξουαλικὸ ἔνστικτο γίνεται ὑπερτροφικὸ μόνο μέσα σὲ ὑπαρξιακὸ κενό. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἕνας πληθωρισμὸς τοῦ σέξ· καί, ὅπως καὶ ὁ πληθωρισμὸς τοῦ χρήματος, εἶναι συνδεδεμένος μὲ ὑποτίμησι. Πιὸ συγκεκριμένα, τὸ σέξ ὑποτιμᾶται στὸ βαθμὸ πού ἀπανθρωπίζεται. Γιατί τὸ ἀνθρώπινο σέξ εἶναι πάντα κάτι περισσότερο ἀπὸ ἀπλὸ σέξ. Καὶ εἶναι κάτι περισσότερο ἀπὸ ἀπλὸ σέξ ἀκριβῶς στὸ βαθμὸ πού ἐξυπηρετεῖ ὡς σωματικὴ ἔκφρασι ἑνὸς πράγματος μετασεξουαλικοῦ - σωματικὴ ἔκφρασι τῆς ἀγάπης. Καὶ μόνο στὸ βαθμὸ πού τὸ σέξ ἐκτελεῖ αὐτὸ τὸ ρόλο τῆς ἐνσωματώσεως - ἐνσαρκώσεως - τῆς ἀγάπης, μόνο στὸ βαθμὸ αὐτὸ θὰ ἀποκορυφωθῇ σὲ μία ἀληθινὴ ἀμειπτικὴ [= ἀνταποδοτικὴ] ἐμπειρία. Ἄν τὸ δοῦμε ἀπ' αὐτὴ τὴν πλευρά, ὁ Maslow εἶχε δίκιο ὅταν ὑπογράμμιζε πὼς οἱ ἄνθρωποι πού δὲν μποροῦν νὰ ἀγαπήσουν δὲν μποροῦν ποτὲ νὰ νοιώσουν τὴν ἴδια ἀγαλλίασι ἀπὸ τὸ σέξ μὲ κείνους πού μποροῦν νὰ ἀγαπήσουν. Θὰ πρέπει λοιπὸν νὰ συστήσουμε νὰ ἐξανθρωπισθῇ καὶ πάλι τὸ σέξ ἂν ὄχι για τίποτε ἄλλο τουλάχιστο για νὰ μεγιστοποιηθῇ ὁ ὄργασμός. Αὐτὸ τεκμηριώθηκε πρόσφατα ἀπὸ μία ἔκθεσι πάνω σὲ 20.000 ἀπαντήσεις σὲ 101 ἐρωτήσεις σχετικὰ μὲ σεξουαλικὲς στάσεις καὶ συνήθειες· ἀποκαλύφθηκε πὼς ἀνάμεσα στοὺς παράγοντες πού συμβάλλουν σὲ ψηλὸ ὄργασμὸ καὶ σὲ ψηλὰ ποσοστὰ σεξουαλικῆς ἰκανότητος ὁ πιὸ σπουδαῖος εἶναι ὁ "ρομαντισμός".» (Ὁ Θεὸς τοῦ ἀσυνειδήτου, ἐκδ. Ταμασός, Λευκωσία 1980, 82)

ΒΑΡΥΤΗΤΑ ΤΩΝ ΣΑΡΚΙΚΩΝ ΑΜΑΡΤΙΩΝ

Ὁ ὁσ. Ἐφραὶμ ὁ Σύρος ἐπισημαίνει τὸ πόσο ἀποκρουστικὴ εἶναι στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ ἡ ἐνασχόλησι μὲ τὰ σαρκικά:

«Ὅπως μία κόρη ἀρραβωνιασμένη μ' ἕναν ἄνδρα, ἂν ἀποπλανηθῇ ἀπὸ ἄλλους, γίνεται σιχαμερὴ για τὸν ἄνδρα της, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ, ἂν παρασύρεται ἀπὸ ρυπαροὺς λογισμοὺς καὶ συμφωνῆ μ' αὐτούς, εἶναι σιχαμερὴ στὸν ἐπουράνιο νυμφίον τῆς Χριστό.» (Ἔργα, τόμ. ε', ἐκδ. Τὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας, Θεσ/νίκη 1994, 164)

Καὶ ὁ λαϊκὸς ἱεροκήρυκας Δ. Παναγόπουλος, μ' ἓνα ὠραῖο παράδειγμα, τονίζει ὅτι μὲ τὸ νὰ παραβλέπῃς τὴν ψυχὴ σου ὑβρίζεις τὸ Δημιουργό σου:

«Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μιᾶμε γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ τοῦ ἀνθρώπου, τὸ σῶμα, καὶ ὄχι γιὰ τὸ ἐσωτερικὸ, τὴν ψυχὴ.

Πῶς θὰ αἰσθανθῆτε, ἐὰν στείλετε στὴ μνηστὴ σας ἓνα πολύτιμο δῶρο μέσα σὲ κουτὶ ὠραιότατο ἀπὸ βελούδο, ἓνα ἀκριβὸ μαργαριτάρι φερ' εἰπεῖν, καὶ ὅταν συναντηθῆτε νὰ σᾶς μιλήῃ πολὺ σοβαρὰ καὶ ἐπὶ πολλὴ ὥρα γιὰ τὸ βελούδινο κουτὶ καὶ νὰ μὴν κάνῃ καμμία μνεῖα γιὰ τὸ μαργαριτάρι; Πῶς θὰ αἰστανθῆτε;

Ἔτσι ἔχει καὶ ἡ ψυχὴ πρὸς τὸ σῶμα· ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ ἀνθρώπος δὲν θέλει νὰ τὸ παραδεχθῆ. Θὰ ὑπῆρχε σῶμα χωρὶς ψυχὴ, ἐφ' ὅσον μόνο του, χωρὶς αὐτή, δὲν μπορεῖ νὰ διατηρηθῆ;» (Ἐσπερινὰ Κηρύγματα, τόμος Α', ἐκδ. Ὁ Ἅγ. Νικόδημος, Ἀθήνα χ.χ., 80)

Ὁ ἴδιος:

«Μοῦ εἶπαν μερικὲς γυναῖκες: Ὅποιος σκανδαλίζεται νὰ μὴ βλέπῃ· νὰ γυρίζῃ τὸ πρόσωπό του ἀλλοῦ· δὲν τοῦ εἶπε κανεὶς νὰ κυττάζῃ κλπ. Ἐγὼ ζεσταίνομαι καὶ θὰ γδυθῶ.

Καὶ σ' αὐτὲς ἀπαντήσαμε· δὲν δικάζεται ὅποιος πίνει τὸ δηλητήριο, ἀλλὰ ὅποιος τὸ προσφέρει.» (στὸ: Ὁρθόδοξος Πνευματικὴ Κυψέλη, ἐκδ. Ὁρθ. Κυψέλη, Θεσ/νίκη χ.χ., 95)

Ὁ Θεόφιλος Καμπανίας ἐφιστᾷ τὴν προσοχή μας στὸ μέγεθος τῶν σαρκικῶν ἁμαρτιῶν· ἐκτός τοῦ ὅτι ὁ καθέννας, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν προσωπική του ἁμαρτία, ἀναδέχεται καὶ τὴν ἁμαρτία τοῦ προσώπου μὲ τὸ ὁποῖο τὴν τελεῖ,

«ἡ ἁμαρτία τῆς μοιχείας καὶ τῆς πορνείας εἶναι χειρότερες ἀπὸ κάθε ἄλλη, διότι ὅποιο ἁμάρτημα εὗρεθῆ τὸ ὁποῖο νὰ ἐκρήμνισε μεγάλους ἄνδρες, ἐκεῖνο εἶναι τὸ δυσκολώτερο. Αὐτὴ ἡ καταραμένη ἁμαρτία καὶ ὁ τυφλὸς ἔρωτας, ἐκρήμνισε τὸν μέγα Προφήτη Δαβίδ, ὥστε ἐχρειάσθηκε ὅλη του τὴ ζωὴ, καὶ θάλασσα δάκρυα μὲ στεναγμούς καὶ δεήσεις πρὸς τὸ Θεό, γιὰ νὰ ξεπλυθῆ καὶ νὰ καθαρισθῆ. Αὐτὴ ἐκρήμνισε τὸ σοφώτατο Σολομώντα, ὥστε καὶ σὲ εἰδωλολατρία νὰ ξεπέση γιὰ τὴν ἀγάπη τῶν Ἐθνικῶν γυναικῶν.» (Ταμεῖον Ὁρθοδοξίας, ἐκδ. Ρηγόπουλου, Θεσ/νίκη χ.χ., 80)

Παρόμοιο ἐπισημαίνεται καὶ στὸ ἀκόλουθο ἀπόσπασμα:

«Ὅταν ἀργότερα γνώρισα καλύτερα τὶς κοπέλλες ποὺ ὑπηρετοῦσαν στὸ ρωσικὸ στρατό, ἔβγαλα τὸ συμπέρασμα πὼς αὐτὴ ἡ γεμάτη ἀλαζονία σκληρότητά τους ἦταν ὁ καρπὸς τῆς μανιασμένης τους προσπάθειας νὰ ξεφύγουν ἀπ’ τὶς τύψεις τους. Ἡ διαφθορὰ ἦταν μόνο ἐπιφανειακὴ. Τόσο οἱ ἄνδρες ὅσο καὶ οἱ γυναῖκες, ὅταν ἔρχονταν νὰ μοῦ ζητήσουν φάρμακα γιὰ τὰ ἀφροδίσια νοσήματά τους, ἔριχναν τὰ μάτια χάμω στὴ γῆ. “Κάτι” τοὺς ἔλεγε μέσα τους πὼς αὐτὲς οἱ ἀρρώστιες δὲν ἦταν σὰν τὰ κρυοπαγήματα καὶ τὴν ἐλονοσία καὶ τὶς ἄλλες συνηθισμένες ἀρρώστιες ποὺ τὶς ἀρπάζει κανεὶς χωρὶς νὰ φταίη καθόλου.» (F. George-Gr. Palmer, Αὐτοὶ δὲν ὑπέκυψαν, ἐκδ. Δαμασκός, Ἀθήνα 1991, 150)

Καὶ θὰ κλείσουμε τὴν ἐνότητα αὐτὴ μὲ τὶς θαυμάσιες σκέψεις τοῦ π. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου – ἀπάντησι στοὺς «θεολογοῦντες» ποὺ διακηρύσσουν ὅτι οἱ ἀπὸ ἀγάπη καὶ ὄχι μὲ χρηματικὰ ἀνταλλάγματα σχέσεις δύο προσώπων ἐκτὸς γάμου δὲν ἀποτελοῦν πορνεία ἢ μοιχεία. Τονίζει μεταξὺ ἄλλων:

«Ἄς δοῦμε ἂν οἱ παραπάνω “νεονικολαϊτικές” θεωρίες*, ὅτι δηλ. τὸ Εὐαγγέλιο ἀπαγορεύει μόνο τὶς “μὲ χρηματικὰ ἀνταλλάγματα” σαρκικὲς σχέσεις, εἶναι δυνατὸν νὰ βροῦν κάποιο στήριγμα στὴν Καινὴ Διαθήκη. Θὰ βεβαιωθοῦμε ὅτι καὶ στὴν Καινὴ Διαθήκη πορνεία εἶναι ἢ ἐκτὸς γάμου σχέσι, ἀδιαφόρως ἂν αὐτὴ γίνεται μὲ χρήματα ἢ... “ἀπὸ ἀγάπη”. Ρωτᾶμε ὅσους φρονοῦν τὸ ἀντίθετο: Πῶς ἐρμηνεύουν τὸ λόγο τοῦ Κυρίου “ὅς ἂν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ παρεκτὸς λόγου πορνείας, ποιεῖ αὐτὴν μοιχᾶσθαι” (Ματθ. 5:32); Βεβαίως ἐδῶ ἡ λέξι δηλώνει τὴ μοιχεία (... μερικὲς φορὲς χρησιμοποιοεῖται καὶ μὲ ἔννοια γενικὴ καὶ καθολικὴ)· ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ ἔχει βαρύνουσα σημασία εἶναι ὅτι μὲ τὴ λέξι πορνεία χαρακτηρίζεται ἢ παράνομη σαρκικὴ μεῖξι ἀσχέτως ἂν γίνεται μὲ χρήματα ἢ ὄχι. Σὲ ἀντίθετη περίπτωσι, ἂν δηλ. ἡ λέξι πορνεία ἐννοῖ ἀναγκαστικὰ καὶ ἀποκλειστικὰ τὴν μὲ ἀμοιβὴ σχέσι καὶ δὲν ἀναφέρεται καὶ στὴ σχέσι “ἀπὸ ἀγάπη”, τότε θὰ καταλήξουμε σὲ συμπέρασμα πραγματικὰ τερατῶδες. Νὰ ποιὸ εἶναι αὐτό:

Ὁ Κύριος ἐπιτρέπει τὸ διαζύγιο γιὰ ἀθέτησι τῆς συζυγικῆς πίστεως, ἀλλὰ ὑπὸ ἓνα ἀπαράβατο ὄρο: Ὅτι ἡ ἄπιστη σύζυγος πῆρε χρήματα ἀπὸ ἐκεῖνο μὲ τὸν ὁποῖο συνῆψε σχέσεις. Ἄν δὲν πῆρε χρήματα, ἂν ἔκανε ὅ,τι ἔκανε “ἀπὸ ἀγάπη” πρὸς τὸ “φίλο” τῆς, τότε δὲν ἔχουμε πορνεία. Ἄρα δὲν ἀποκλείεται τὸ διαζύγιο. Μ’ ἄλλα λόγια, ὁ ἀδικούμενος σύζυγος πρέπει νὰ συνεχίζει ὑποχρεωτικὰ τὴ συζυγία του μὲ τὴ μοιχαλίδα, ἀνεχόμενος καὶ αὐτὴν καὶ τὶς ἀπιστίες τῆς, ἀφοῦ αὐτὲς δὲν ἔχουν σὰν κίνητρο τὰ χρήματα, ἀλλὰ μόνο τὴν ... «ἀγάπη»!!! Ὅπου δὲν μεσολαβοῦν χρήματα, δὲν ὑπάρχει πορνεία. Καὶ ὅπου δὲν ὑπάρχει πορνεία, δὲν ἐπιτρέπεται, κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου, τὸ διαζύγιο! Συμφωνεῖτε, ἀδελφοί; Ἐκεῖ ὁδηγοῦν κατευθείαν καὶ μὲ ἀσφάλεια οἱ θεωρίες σας, ὅτι ἡ πορνεία σημαίνει μόνο καὶ ἀποκλειστικὰ τὴν μὲ χρήματα σχέσι...

Ἐπίσης ρωτᾶμε: Πῶς ἐρμηνεύουν, ὅσοι διδάσκουν τέτοιες θεωρίες, τὸ χωρίο τοῦ Παύλου Α’ Κορ. 5:1 κ. ἐξ.; Νὰ τί λέει ὁ θεῖος Ἀπόστολος: “Ὅλως ἀκούεται ἐν ὑμῖν πορνεία, καὶ τοιαύτη πορνεία, ἣτις οὐδὲ ἐν τοῖς ἔθνεσιν ὀνομάζεται, ὥστε γυναῖκα τινὰ τοῦ πατρὸς ἔχειν”. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἐπισκεπτόταν τὰ πορνεία· ἀπλῶς συζοῦσε μὲ τὴ μητρειά του. Καὶ προφανῶς ὁ δεσμὸς του ἦταν «ἀπὸ ἀγάπη». Δὲν συζῆ κάποιος... πληρώνοντας! Γιὰ τὸν Παῦλο ὅμως ἡ ἀθέμιτη αὐτὴ συζυγία ἦταν πορνεία! Ποιὰ ἄλλη ἀπόδειξι χρειάζεται γιὰ τὸ ὅτι πορνεία δὲν χαρακτηρίζεται ἢ μὲ χρήματα μεῖξι, ἀλλὰ κάθε σαρκικὴ συνάφεια ἐκτὸς νομίμου γάμου; Σαφέστατο εἶναι καὶ τὸ ἐδάφιο Α’ Κορ. 7:8-9: «Λέγω δὲ τοῖς ἀγάμοις καὶ ταῖς χήραις, καλὸν αὐτοῖς ἐστὶν ἐὰν μείνωσιν ὡς κἀγώ. Εἰ δὲ οὐκ ἐγκρατεύονται, γαμησάτωσαν (= ἂς

ἔλθουν σὲ κοινωνία γάμου)· κρεῖσσον γὰρ ἔστι γαμήσαι ἢ πυρούσθαι». Ἐπιθυμεῖ ὁ μέγας Ἀπόστολος τὴν ἰσόβια ἀγαμία γιὰ ὅλους τοὺς ἀγάμους. Δὲν ἀγνοεῖ ὅμως ὅτι ἡ ἀγαμία εἶναι μὲν ἀνώτερη, ἀλλὰ ὄχι καὶ εὐκόλη ὁδός. Γι' αὐτὸ καὶ προσθέτει: «Εἰ δὲ οὐκ ἐγκρατεύονται, γαμησάτωσαν». Δηλ.: Ἐὰν δὲν μποροῦν νὰ ἐπιβληθοῦν στὶς ὁρμές τῆς σαρκός, ἃς ἔρχονται σὲ κοινωνία γάμου. Μοναδικὴ διέξοδος εἶναι μὲ τὸ γάμο. "Μονόδρομος". Ἄλλη διέξοδος δὲν ὑπάρχει. Ἡ ἀγαμία, λοιπόν, γιὰ ὅσους μποροῦν νὰ ἐγκρατευθοῦν, ἢ γάμος γιὰ ὅσους δὲν μποροῦν. Οὔτε διανοεῖται ὁ Παῦλος τὴν εὐκόλη «λύσι» τῶν «ἀπὸ ἀγάπη» σχέσεων γιὰ ὅσους δὲν ἐγκρατεύονται. Τὸ δίλημμα τὸ ὁποῖο θέτει εἶναι ἄτεγκτο: Ἐγκρατεύεσαι; Μεῖνε ἄγαμος! Δὲν ἐγκρατεύεσαι; «Παντρέψου»!

Αὐτὰ λέει ὁ Παῦλος ἢ μᾶλλον τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον διὰ τοῦ Παύλου. Κάθε ἄλλη «λύσι» εἶναι «νεονικολαϊτικὸ» ἐπινόημα... Ἐρχόμαστε καὶ στὸ χωρίο Α' Κορ. 7:27-28: «Δέδεσαι γυναικί; Μὴ ζητεῖ λύσιν. Λέλυσαι ἀπὸ γυναικός; Μὴ ζητεῖ γυναικί. Ἐὰν δὲ καὶ γήμης, οὐχ ἡμαρτες». Μία σχέσι βλέπει ὁ Παῦλος ἀναμάρτητη: Τὴ σχέσι μέσα στὸ γάμο! Ἐὰν εἶσαι ἄγαμος, λέει, μεῖνε ὅπως εἶσαι· μὴ ζητᾶς γυναικί. Ἀπόφυγε τὸ γάμο καὶ ζῆσε παρθενικά. Ἀλλὰ ὁ Παῦλος δὲν σταματᾶ ἐδῶ. Γνωρίζει ὅτι οἱ χριστιανοὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης κατέχονται ἀπὸ «ἐνθουσιαστικὲς τάσεις»· γνωρίζει ἀκόμη ὅτι ἐπίκειται ἡ ἐμφάνισι αἰρετικῶν ποὺ διδάσκουν ὅτι ὁ γάμος εἶναι ἀκάθαρτος, εἶναι ἁμαρτία καὶ γι' αὐτὸ οἱ πιστοὶ πρέπει νὰ τὸν ἀποφεύγουν (Α' Τιμ. 4:3). Φοβούμενος, λοιπόν, μήπως παρεξηγηθοῦν οἱ λόγοι τοῦ αὐτοῦ ὅτι νομοθετοῦν ὑποχρεωτικὰ τὴν ἰσόβια παρθενία, ὅτι κηρύσσουν τὸ γάμο ἀκάθαρτο, προσθέτει τὰ ὅσα εἶδαμε παραπάνω: «Ἐὰν δὲ καὶ γήμης (= ἔλθης σὲ γάμο), οὐχ ἡμαρτες». Δὲν εἶναι ἁμαρτία ὁ γάμος. Ἐὰν δὲν θέλῃς νὰ μείνης ὅπως εἶσαι, δηλ. ἄγαμος, ἀλλὰ θέλῃς νὰ νυμφευθῆς, αὐτὸ εἶναι δικαίωμά σου. Ἡ μεῖνε ἄγαμος, λοιπόν, ἢ νυμφεύσου. Ἕνα ἀπὸ τὰ δύο. Οὔτε ὁ ἐλάχιστος ὑπαινιγμὸς γιὰ σχέσεις «ἀπὸ ἀγάπη» ἔξω ἀπὸ τὸ γάμο. Ὁ Παῦλος γνωρίζει ὡς καταστάσεις ἐκτὸς ἁμαρτίας μόνο τὴν μὲ ἀγνόητα ἀγαμία καὶ τὸ νόμιμο γάμο. Εἶναι χαρακτηριστικὴ καὶ ἡ ἀμέσως ἐν συνέχειᾳ φράσι του: «καὶ ἐὰν γήμη ἢ παρθένος, οὐχ ἡμαρτε". Μέγα καὶ ὑψηλὸ πρᾶγμα ἡ ἰσόβια παρθενία. Δὲν εἶναι ὅμως ἁμαρτία, λέει ὁ Ἀπόστολος, νὰ ἔλθῃ σὲ γάμο ἢ παρθένος (ἐννοεῖται ἐκείνη ποὺ δὲν ἀφιερώθηκε στὸ Θεό).

Τονίζουμε: Ἡ παρθένος! Δὲν λέει ἀπλῶς «ἡ γυναίκα», ἀλλὰ ἡ «παρθένος». Θεωρεῖ αὐτονόητο ὁ Παῦλος ὅτι εἶναι παρθένος ἡ χριστιανὴ γυναίκα ποὺ ἔρχεται σὲ κοινωνία γάμου (ἐκτὸς βεβαίως ἐὰν εἶναι χήρα ἢ ἂν προηγουμένως ζοῦσε μακριὰ ἀπὸ τὸ Χριστό). Ποῦ εἶναι, λοιπόν, οἱ πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο «προχωρημένοι δεσμοί»; Ποῦ εἶναι οἱ «ἀπὸ ἀγάπη» προγαμιαῖες σχέσεις; Πῶς θὰ ἦταν δυνατὸν δὲ νὰ μὴν

μιλᾷ γὰρ «παρθένο» γυναίκα ὁ Παῦλος, πῶς θὰ ἦταν νοητὸν νὰ μὴν ἀπαιτεῖται παρθενία πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο στὴν Καινὴ Διαθήκη, ἢ ὁποῖα μᾶς καλεῖ σὲ ἰσαγγελη πολιτεία, σὲ οὐράνια ζωὴ, ὅταν καὶ στὴν ἴδια τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ποὺ καὶ τὴν πολυγαμία ἐπέτρεπε καὶ τὰ εὐκόλα διαζύγια ἀνεχόταν, νομοθετῆται ἀμείλικτα ἢ ὑποχρέωσι τῆς γυναίκας νὰ βρεθῆ παρθένος κατὰ τὸ γάμο τῆς μὲ ποινὴ λιθοβολισμοῦ τῆς; «... Ἐὰν δὲ ἐπ’ ἀληθείας γένηται ὁ λόγος οὗτος (δηλ. ἡ κατηγορία τοῦ συζύγου) καὶ μὴ εὗρεθῆ παρθένα τῆ νεάνιδι, καὶ ἐξάξουσι τὴν νεᾶνιν ἐπὶ τὰς θύρας τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς αὐτῆς καὶ λιθοβολήσουσιν αὐτὴν ἐν λίθοις, καὶ ἀποθανεῖται, ὅτι ἐποίησεν ἀφροσύνην ἐν υἱοῖς Ἰσραὴλ ἐκπορνεῦσαι τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς αὐτῆς» (Δευτ. 22:20-21). Ἀκοῦτε, ἀδελφοί; Ἀνώτερες καὶ ψηλότερες ἠθικὲς ἐπιταγὲς εἶχε ἡ Παλαιὰ Διαθήκη καὶ κατώτερες ἡ Καινὴ; Οἱ θυγατέρες τῶν Ἑβραίων ἔπρεπε νὰ ζοῦν παρθενικὰ μέχρι τὸ γάμο τους καὶ οἱ θυγατέρες τῶν χριστιανῶν, οἱ γυναῖκες τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν (ἔτσι καλεῖται ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Κύριο), εἶναι ἐλεύθερες νὰ ἔχουν προγαμιαῖες σχέσεις, ἀρκεῖ νὰ μὴν παίρνουν γι’ αὐτές... χρήματα (!), ἀλλ’ ἀπλῶς νὰ ὀλοκληρώνουν μὲ αὐτὲς τὴν «ἀγάπη τους»;

Ποῦ ὀδηγούμαστε μ’ αὐτὲς τὶς νεονικολαϊτικὲς ἐπινοήσεις; Ὅδηγούμαστε ὄχι ἀπλῶς σὲ «ἄθεσμο ἡδονή», ἀλλὰ σὲ ΑΤΥΠΟ ΠΟΛΥΓΑΜΙΑ! Διότι εἶναι αὐτονόητο ὅτι ἂν ἐπιτρέπωνται οἱ «ἀπὸ ἀγάπη» σαρκικὲς σχέσεις, δὲν ἐπιτρέπονται «ἐφ’ ἅπαξ» διὰ βίου. Ἄν δηλ. οἱ χριστιανὲς νέες διαφωνήσουν ἀργότερα μὲ τὸ πρόσωπο τὸ ὁποῖο ἀγαποῦν σήμερα καὶ μὲ τὸ ὁποῖο «ὀλοκληρώνουν τὴν ἀγάπη τους», δὲν ἐμποδίζονται νὰ τὸ ἀντικαταστήσουν μὲ ἄλλο. Ἐὰν καὶ μ’ ἐκεῖνο διαφωνήσουν καὶ χωρισθοῦν, θὰ ἀναζητήσουν τὴν «ἀγάπη» τρίτου, ἔπειτα τετάρτου, πέμπτου κ.ο.κ., μέχρις ὅτου «κάπου, κάποτε, μὲ κάποιον» καταλήξουν σὲ γάμο. τὰ ἴδια βεβαίως θὰ κάνουν καὶ οἱ χριστιανοὶ νέοι. Ὅλα δὲ αὐτὰ εἶναι ἀναμάρτητα(!!!), διότι γίνονται... «ἀπὸ ἀγάπη» καὶ ὄχι γιὰ χρήματα! Ὁραῖος Χριστιανισμὸς! «Ὁμορφος κόσμος, ἠθικός, ἀγγελικὰ πλασμένος»....

Ἄς ἐπισφραγίσουμε, ὅμως, τὸ ἄρθρο μας μὲ προσφυγὴ στὸν ἴδιο τὸν Κύριό μας. Ἄς ἀκούσουμε τί διδάσκει Αὐτὸς γιὰ τὶς σχέσεις ἐκτὸς γάμου. Νομοθετώντας τὸ ἀδιάλυτο τοῦ γάμου, παρεκτὸς λόγου πορνείας, ἀκούει τὴν ἀντίδρασι-διαμαρτυρία τῶν μαθητῶν Του: “Εἰ οὕτως ἐστὶν ἡ αἰτία τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τῆς γυναίκας, οὐ συμφέρει γαμῆσαι” (Ματθ. 19:10). Ἐὰν τὸ διαζύγιο εἶναι τόσο δύσκολο, ἔαν γιὰ μιὰ μόνο αἰτία μπορεῖ κάποιος νὰ διαζευχθῆ τὴ γυναίκα του, τότε δὲν συμφέρει νὰ ἔρχεται κάποιος σὲ γάμο. προτιμότερο εἶναι νὰ μένη ἄγαμος. Τί ἀπαντᾷ ὁ Κύριος σ’ αὐτά; Ὅτι πρέπει νὰ ἔρχεται κάποιος σὲ γάμο γιὰ αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο τὸ λόγο, π.χ. γιὰ

νὰ συντελέσῃ στὴ διαιώνισι τοῦ ἀνθρωπίνου γένους κ.τ.τ.; Ὅχι! Ἡ ἀπάντησίς Του εἶναι κεραυνός: «Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· οὐ πάντες χωροῦσι τὸν λόγον τοῦτον, ἀλλ' οἷς δέδοται· εἰσὶ γὰρ εὐνοῦχοι οἵτινες ἐκ κοιλίας μητρὸς ἐγεννήθησαν οὕτω· καὶ εἰσιν εὐνοῦχοι, οἵτινες εὐνούχισαν ἑαυτοὺς διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Ὁ δυνάμενος χωρεῖν χωρεῖτω» (Ματθ. 19:11-12).

Δηλαδή ὁ Κύριος παρουσιάζει τὴν ἀγαμία ὡς «βουνό». Ὡς πράγμα μεγάλο, τεράστιο, δύσκολο, δυσχερές, δύσκολα κατορθωτό. Δὲν εἶναι ἀπλὸ καὶ εὐκόλο νὰ ἀποφύγῃ κάποιος τὸ γάμο, λέει. Ἡ ὁδὸς τῆς ἀγαμίας εἶναι δυσχερέστατη καὶ γι' αὐτὸ εἶναι βατὴ μόνο σὲ λίγους, σὲ ἐλάχιστους τοῦ Οὐρανοῦ. Ἀλλὰ γιατί ὁ Κύριος μιᾶ ἔτσι; Ποιὰ εἶναι ἡ δυσκολία τῆς ἀγαμίας, ὅταν ὑπάρχῃ σ' αὐτὴν ἡ δυνατότητα τόσο τῆς συναισθηματικῆς ἱκανοποιήσεως ὅσο καὶ τῆς αἰσθησιακῆς ἀπολαύσεως; Ὅταν, δηλαδή, μπορεῖ καὶ ὁ ἄγαμος νὰ συνδέεται μὲ μία γυναίκα μὲ δεσμοὺς ἀγάπης καὶ νὰ ἱκανοποιεῖ μ' αὐτὴν ἐλεύθερα τὴν σαρκική του ἐπιθυμία; Ποῦ εἶναι τὸ δύσκολο κατορθωτό τῆς ἀγαμίας, ὅταν καὶ τὸ συναίσθημα ἱκανοποιεῖται μὲ ἓνα «δεσμό», ἄλλοτε ὀλιγοχρόνιο, ἄλλοτε μακροχρόνιο, μερικὲς φορές δὲ καὶ μόνιμο, καὶ ἡ ἱκανοποίησι τῆς σαρκικῆς ἐπιθυμίας ἐπιτρέπεται μὲ μόνη προϋπόθεσι ὅτι ἡ ἱκανοποίησι αὐτὴ γίνεται «ἀπὸ ἀγάπης» καὶ ὄχι μὲ χρήματα; Ποιὸς ἄνδρας ἢ ποιὰ γυναίκα δὲν μπορεῖ νὰ βρῆ καὶ νὰ ἐρωτευθῆ εἴτε μόνιμα εἴτε – κατ' ἀνάγκην – διαδοχικά, ἓνα πρόσωπο καὶ ἔτσι νὰ δώσῃ διέξοδο καὶ στὶς ἀπαιτήσεις τοῦ συναισθήματος καὶ στὰ «οἰδήματα» τῆς σαρκός; Ποῦ ἔγκειται ἡ δυσκολία τῆς σὲ ἀγαμία «ἐλεύθερης συμβιώσεως» ἐνδὸς ζεύγους ἀλληλοαγαπωμένων προσώπων; Αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἡ ἀγαμία ὄχι μόνο δὲν εἶναι δυσκολώτερη ἀπὸ τὸ γάμο, ἀλλὰ εἶναι καὶ πολὺ εὐκολώτερη. Ἔχει ὅλα σχεδὸν τὰ πλεονεκτήματα τοῦ γάμου (ἀγάπη, στοργή, ἀφοσίωσι, σαρκική ἡδονή, περιποίησι κ.τ.τ.), ἐνῶ δὲν ἔχει τὰ μειονεκτήματά του, δηλαδή τὶς ὑποχρεώσεις του καὶ τὶς δεσμεύσεις του. Καὶ ὅμως ὁ Κύριος βροντοφωνεῖ ὅτι ἡ ἀγαμία εἶναι «βουνό», εἶναι δυσχερέστατη, εἶναι γιὰ ἐλάχιστους. Γιατί αὐτό; Ἀπλούστατα διότι ὁ Κύριος θεωρεῖ ἀδιανόητη αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὴν ἀγαμία. Ὁ Κύριος ταυτίζει τὴν ἀγαμία μὲ τὴν παρθενία. Γιὰ τὸν Κύριο ἡ ἀγαμία σημαίνει ἰσόβια «μοναξιά», ἰσόβια παρθενία, ἰσόβια ἀγνότητα. Τὸ διακηρύσσει, ἄλλωστε, ρητὰ, σαφῶς καὶ χωρὶς περιστροφές: «Οὐ πάντες χωροῦσι τὸν λόγον τοῦτον (τῆς ἀγαμίας), ἀλλ' οἷς δέδοται...Εἰσιν εὐνοῦχοι, οἵτινες εὐνούχισαν ἑαυτοὺς διὰ τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν. Ὁ δυνάμενος χωρεῖν χωρεῖτω». Ἐπιλογή τῆς ἀγαμίας, λέει ὁ Κύριος, σημαίνει, οὔτε λίγο οὔτε πολὺ, ἀπόφασι «εὐνουχισμοῦ»! «Ὁ δυνάμενος χωρεῖν», λοιπόν, δηλ. ἐκεῖνος ποὺ μπορεῖ νὰ «αὐτοευνουχισθῆ» (ὄχι μὲ ἔργο, ἐννοεῖται, ἀλλὰ μὲ διάθεσι)*, «χωρεῖτω»• ἄς ἀκολουθήσῃ τὴν ὁδὸ τῆς ἀγαμίας.

Ἀγαμία καὶ «εὐνουχισμὸς» (ἐπαναλαμβάνουμε: εὐνουχισμὸς ἠθικός, ὄχι φυσικός) εἶναι δύο πράγματα ταυτόσημα γιὰ τὸν Κύριο. Γι' αὐτὸ ἐπισημαίνει ὅτι ἡ ἀγαμία εἶναι δυσχερὴς καὶ δυσκολοκατόρθωτη καὶ ἀρμόζει σὲ μικρὸ ἀριθμὸ ἀνθρώπων. Δύο μόνο δρόμοι ὑπάρχουν, λέει ὁ Κύριος: Ὁ γάμος, ὁ ὁποῖος, παρὰ τὸ ἀδιάλυτο καὶ τὶς ἀπὸ αὐτὸ δεσμεύσεις, εἶναι γιὰ τοὺς πολλούς, καὶ ἡ ἀγαμία, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀπαιτεῖ «εὐνουχισμό», δηλ. ἰσόβια παρθενία, ἰσόβιο καὶ συνεχῆ καὶ σκληρὸ ἀγώνα γιὰ καθυπόταξι τῆς ἰσχυρότατης φυσικῆς γενετήσιας ὁρμῆς, συγχρόνως δὲ καὶ ἐπειδὴ συνεπάγεται ἰσόβια «μοναξιά», εἶναι γιὰ τοὺς λίγους. Τρίτος δρόμος δὲν ὑπάρχει! Αὐτὰ ὀρίζει, αὐτὰ διατάσσει, αὐτὰ νομοθετεῖ ὁ Κύριος, ἀδελφοί μου. Μὴν προσπαθοῦμε ἐμεῖς νὰ «λύσουμε» ἢ νὰ διαστρέψουμε τὶς ἐντολές Του, γιὰ νὰ μὴ «θησαυρίσωμεν τὴν ὀργὴν» Του «ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς καὶ ἀποκαλύψεως καὶ δικαιοκρισίας τοῦ Θεοῦ» (πρβλ. Ρωμ. 2:5).

Ὅχι μόνο δὲ ἐδῶ, ἀλλὰ καὶ ἄλλοῦ ὁ Κύριος διδάσκει σαφέστατα ὅτι εἶναι ἀδιανόητη ἡ σαρκικὴ σχέσι ἐκτὸς ἢ χωρὶς τὸ νόμιμο γάμο. Ἄς μελετήσουν οἱ πιστοὶ νέοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, τὸ διάλογο τοῦ Κυρίου μας μὲ τὴ Σαμαρείτιδα. Ὅταν εἶπε πρὸς αὐτὴν ὁ Κύριος «Ὑπαγε φώνησον τὸν ἄνδρα σου καὶ ἐλθὲ ἐνθάδε» καὶ ἐκείνη ἀπάντησε «Οὐκ ἔχω ἄνδρα», ὁ Κύριος ἀποκρίθηκε: «Καλῶς εἶπας ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω· πέντε γὰρ ἄνδρας ἔσχες καὶ νῦν ὃν ἔχεις οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ· τοῦτο ἀληθὲς εἶρηκας (Ἰω. 4: 16-18). Ἡ Σαμαρείτιδα ἀναμφίβολα δὲν ἔπαιρνε χρήματα γιὰ τὶς σαρκικὲς σχέσεις της μὲ τὸν ἄνδρα ἐκεῖνο. «Ἀπὸ ἀγάπη» συζοῦσε μαζί του. Καὶ ὅμως! Ὁ Κύριος δὲν ἀναγνωρίζει, δὲν ἀποδέχεται αὐτὴ τὴ «συζυγία». Ἐφόσον δὲν εἶχε τελεσθῆ γάμος (σύμφωνα μὲ τὰ τότε ἰσχύοντα, ἐννοεῖται). «Καὶ νῦν ὃν ἔχεις οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ», λέει. Γιὰ τὸν Κύριο, δηλαδή, ἡ Σαμαρείτιδα δὲν ζῆ σὲ ἐπιτρεπτὴ συζυγία. Μοιχικὴ καὶ ὄχι νόμιμη εἶναι ἡ συνοίκησί της μὲ ἄνδρα. Δὲν εἶναι αὐτὸς «ἄνδρας της», κατὰ τὴν τάξι τὴν ὁποία καθώρισε ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν ἀρχή, θεσπίζοντας τὸ γάμο ὡς φυσικὸ θεσμὸ καὶ δεσμὸ μέχρις ὅτου, στὴ νέα οἰκονομία, τὸν ἀνυψώσῃ σὲ ἱερώτατο Μυστήριον. Οὔτε αὐτὴ εἶναι «γυναίκα του». Δὲν εἶναι σύζυγοι, ἀλλὰ ζευγάρι μοιχῶν. Ἡ ἔλλειψι ἀμοιβῆς γιὰ τὴ σαρκικὴ ἐπαφή, ἢ «ἀπὸ ἀγάπη» συνοίκησι καὶ σχέσι τους δὲν ἔχει καμμία ἰσχὺ νὰ μεταβάλλῃ τὴν κατάστασι ἀπὸ ἀθέμιτη σὲ θεμιτή.

Ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ἀκούγεται σὰν βροντή: «Καὶ νῦν ὃν ἔχεις οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ» Ποιὰ ἄλλη ἀπόδειξι θέλουμε γιὰ τὸ ὅτι ὁ Κύριος δὲν ἀναγνωρίζει σαρκικὲς σχέσεις ἔξω ἀπὸ τὸ νόμιμο γάμο, ἔστω κι ἂν αὐτὲς γίνωνται χωρὶς χρήματα, ἀλλ' «ἀπὸ ἀγάπη» καὶ μόνο; Χαρακτηριστικὸ μάλιστα εἶναι ὅτι καὶ ἡ ἴδια ἡ Σαμαρείτιδα, μολονότι συζῆ «ἀπὸ ἀγάπη» μὲ τὸ πρόσωπο αὐτό, ἐν τούτοις, ἐπειδὴ δὲν ἔχει τελέσει γάμο μὲ αὐτὸ (σημειωτέον ὅτι αὐτὴ μποροῦσε νὰ τελέσῃ καὶ ἕκτο γάμο, σύμφωνα μὲ τὰ τότε ἰσχύοντα), δὲν θεωρεῖ τὴ συνοίκησι αὐτὴ νόμιμη καὶ ἐπιτρεπτὴ· δὲν θεωρεῖ τὸ πρόσωπο μὲ τὸ ὁποῖο συζῆ «ἄνδρα τῆς», σύζυγό τῆς. Δὲν τρέφει αὐταπάτες. Γνωρίζει τί διαπράττει. Ἔχει συνείδησι ὅτι συνοικεῖ παρανόμως, ἐφόσον δὲν τέλεσε γάμο. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν τολμᾷ νὰ τὸν ἐμφανίσῃ ὡς σύζυγό τῆς, μολονότι ἔχει σχέσεις μαζί του ὄχι γιὰ χρήματα, ἀλλ' «ἀπὸ ἀγάπη». «Κύριε, ἄνδρα οὐκ ἔχω», λέει. Δὲν ἔχω σύζυγο. Δὲν εἶμαι παντρεμένη. Καὶ μιᾶ ἔτσι ποιά; Μία χριστιανὴ γυναίκα; Μία Ἰουδαία; Ὅχι! Ἀλλὰ μία Σαμαρείτιδα! Δηλαδή μία γυναίκα ἢ ὁποία δὲν ἀναγνώριζε ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Μωσαϊκὸ Νόμο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν «Πεντάτευχο», κανένα ἄλλο βιβλίον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἀπέρριπτε τοὺς ψαλμούς, τοὺς Προφῆτες κλπ. Ἄρκοῦσε ὁ Μωσαϊκὸς Νόμος νὰ τῆς δημιουργήσῃ συνείδησι μοιχαλίδος, ἐφόσον εἶχε σχέσεις μὲ τὸν ἀγαπημένον τῆς, χωρὶς νὰ ἔχη τελέσει γάμο μαζί του. Καὶ σήμερον ἔρχονται «χριστιανοί» (;!) νέοι καὶ νέες νὰ ὑποστηρίξουν «χωρὶς φρόνησι, χωρὶς ντροπή», ὅτι δὲν εἶναι ἀξιοκατάκριτοι οἱ χωρὶς γάμο, δηλ. οἱ πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο σχέσεις των, ἐφόσον γίνονται «ἀπὸ ἀγάπη» καὶ ὄχι γιὰ χρήματα!... Ὅχι πλέον ὁ Χριστός, ὄχι οἱ Προφῆτες, ὄχι ἡ Καινὴ Διαθήκη, ὄχι οἱ Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, ὄχι οἱ ἅγιοι Πατέρες, ἀλλὰ ἡ Σαμαρείτιδα Φωτεινὴ διαμαρτύρεται καὶ φωνάζει πρὸς αὐτούς: «Ἀδελφοί μου, κάθε σαρκικὴ συνάφεια ἔξω ἀπὸ τὸ νόμιμο γάμο εἶναι πορνεία καὶ μοιχεία. Ἀφήστε τὶς σοφιστεῖες γιὰ δεσμοὺς ἀπὸ ἀγάπη καὶ γιὰ σχέσεις μὲ χρηματικὰ ἀνταλλάγματα. Οἱ διακρίσεις αὐτὲς εἶναι ἐμπνεύσεις τοῦ περιεχομένου τῆς κοιλιᾶς σας. Μὴ σᾶς πλανᾷ ὁ Διάβολος. Μὴν αὐταπατάσθε. Συνέλθετε καὶ ξυπνήστε!...»» (Προγαμιαῖαι Σχέσεις, Πολιτικὸς Γάμος, Ἀμβλώσεις, ἔκδ. Ὅρθ. Τύπου, Ἀθῆναι 1986, 23)

ΤΡΟΠΟΙ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΕΩΣ ΤΩΝ ΣΑΡΚΙΚΩΝ ΠΕΙΡΑΣΜΩΝ

Ὁ Walter Trobisch τονίζει ὅτι εἶναι στὸ χέρι μας νὰ ἀποκρούουμε τοὺς σαρκικοὺς πειρασμούς:

«Δὲν μπορεῖ νὰ ξεφύγῃς αὐτὲς τὶς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματα, ὅπως δὲν μπορεῖς νὰ ἐμποδίσης τὰ πουλιὰ νὰ φτερουγίζουν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι σου. Μπορεῖς ὅμως, βέβαια, νὰ ἐμποδίσης τὰ πουλιὰ νὰ κτίσουν τὴ φωλιὰ τους πάνω στὰ μαλλιά σου.» (Ἀγάπησα ἓνα κορίτσι, ἔκδ. Ἴελαφος, Ἀθήνα 1980, 10)

Καὶ ἰδοὺ ἡ ἐφαρμογὴ· ὁ Κύπριος Σταυροβουნიώτης Ἱερομόναχος Κυπριανός:

«Ὅταν πρωτοξεκίνησαν γιὰ τὶς ἐξωτερικὲς ἐργασίες στὰ περίξ τῆς μονῆς κτήματα, εἶχαν κατ' ἀνάγκην καὶ λαϊκοὺς ἐργαζομένους μαζί τους καὶ ἔμεναν μονίμως στὰ μετόχια καὶ ἐργάζονταν ἑτησίως ἐκεῖ· χάριν δὲ τούτου ὁ πρωτεργάτης εἶχε μαζί καὶ τὴ σύζυγό του, γιατί δὲν παρέμεναν στὸν τόπο οἱ πατέρες τῆ νύκτα· μόνο τὴν ἡμέρα ἐργάζονταν καὶ ἔφευγαν τὸ ἀπόγευμα. Ἡ σεμνὴ αὐτὴ γυναικούλα σὰν νοικοκύρα, τρόπον τινά, ὑπηρετοῦσε γενικὰ καὶ στὸ φαγητὸ καὶ στὶς γεωργικὲς ὑπηρεσίες, ἰδίως τῆς συγκομιδῆς, στὸ ἀλώνισμα καὶ στὸ λύχνισμα τῶν δημητριακῶν, ὅπου ὁ μακαρίτης αὐτὸς Γέροντας ἐργαζόταν. Στὴν ὑπηρεσία αὐτὴ παρέμεινε ὀλόκληρη πενταετία καὶ μετὰ τὸν ἀνεκάλεσε ἡ μονὴ γιὰ ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐφημερία καὶ τὴν ἐξομολόγησι. Ἐκεῖ παραμένοντας δέχθηκε κάποτε καὶ τὴ ρηθεῖσα γυναίκα τοῦ πρωτεργάτου γιὰ ἐξομολόγησι καὶ ὅταν τὴν ἐρώτησε ἀπὸ ποῦ κατάγεται, ἐκείνη γέλασε καὶ ἔτσι γνώρισε τότε ἀπὸ τὴ φωνή! Δὲν ἐπέτρεψε τὸ διαμάντι αὐτὸ τῆς καρτερίας καὶ αὐτεπιβολῆς ἐπὶ πενταετία ὀλόκληρη στὴν ὄρασι νὰ τὴν δῆ κατὰ πρόσωπο!!» (Γέροντος Ἰωσήφ, Πατερικὲς μορφὲς τῆς ἱ. Μ. Σταυροβουνίου Κύπρου, ἔκδ. Ὁρθόδοξος Κυψέλη, Θεσ/νίκη 1979, 32)

Ἐπίσης ὁ Tihamer Toth ἐπισημαίνει:

«Ἐνδέχεται, νεαροί μου φίλοι, νὰ συναντήσετε γιατρούς, οἱ ὅποιοι νὰ σᾶς ποῦν ὅτι καθ' ὄλο τὸ μακρὸ στάδιό τους δὲν ἔχουν δῆ νέους ποὺ νὰ παρέμειναν ἀγνοί. Γιατί ἐκπλήττεσθε γι' αὐτό; Ἐὰν οἱ γιατροὶ αὐτοὶ δὲν ἔχουν συναντήσει ἀγνοὺς νέους, ὁ λόγος εἶναι πολὺ πιὸ ἀπλὸς παρὰ ὅ,τι πιστεύουν, διότι οἱ νέοι ποὺ παραμένουν ἀγνοὶ δὲν ἔχουν τὴν ἀνάγκη τῶν γιατρῶν οἱ πελάτες των, ἀντίθετα, εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν, ἔνεκα τῶν καταχρήσεων, ἀρρώστιες... Δὲν εἶναι λοιπὸν πειστικὸ ἐπιχείρημα τὸ λεγόμενον, ὅτι οἱ εἰδικοὶ γιὰ τὰ σεξουαλικά παθήματα γιατροὶ δὲν ἔχουν συναντήσει νέους ἀγνοὺς. Μήπως θὰ κατηγορήσουμε τὸν ἥλιο, διότι ὑπάρχουν μύωπες; ἢ διότι ὑπάρχουν διαβητικοὶ θὰ καταργήσουμε τὸ σιταρένιο ψωμὶ καὶ δὲν θὰ τρῶμε παρὰ ψωμὶ ἀπὸ σίκαλι;» (Ὁ Δεκάλογος, ἔκδ. Ἀστήρ, Ἀθήνα 1964, 343)

Ὁ Ἀλέξανδρος Τσιριντάνης μὲ τὴ δυνατὴ ἐπιχειρηματολογία ποὺ τὸν διακρίνει τονίζει ὅτι ἡ ἐγκράτεια εἶναι κατορθωτὴ, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Χριστοῦ βέβαια:

«Μὰ εἶναι δυνατὴ, εἶναι ἐφαρμόσιμη ἡ γενετήσια αὐτὴ ἠθικὴ, μάλιστα στὸν αἰῶνα μας καὶ τὴν κοινωνία μας;

Πολλοὶ σπεύδουν νὰ δώσουν ἀρνητικὴ ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα τοῦτο. Καὶ ἴσως νὰ ἔχουν κάποιο δίκιο. Ἦ μάλλον, ἀσφαλῶς ἔχουν δίκιο... μὲ ὀρισμένες προϋποθέσεις... Ἡ γενετήσια ἠθικὴ εἶναι ἠθικὴ αὐτοκυριαρχίας. Καὶ ἡ αὐτοκυριαρχία αὐτὴ, σ' ἓναν τέτοιο τομέα σὰν τὸ σεξουαλικό, εἶναι δυνατὴ μόνο μέσα στὸ πλαίσιο μιᾶς ἀνώτερης πνευματικῆς ζωῆς. Ἐξω ἀπὸ αὐτὴν δὲν εἶναι, βέβαια, δυνατὴ.

Δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ γενετήσια αὐτοκυριαρχία, ὅταν τὴ ζωὴ δὲν τὴν βλέπης μὲ εἰλικρίνεια, ὅταν δὲν ξεκαθαρίζης ἂν θὰ ζήσης σὰν πνευματικὸς ἄνθρωπος ἢ σὰν σαρκίο, ὅταν κάθε σαρκολατρικὴ κατωτερότητα τὴ θέλης νὰ τὴν καμουφλάρης σὰν «ἰδεολογία», σὰν ὑποταγὴ στὴν «ἐπιστήμη», κτίζοντας τὴ ζωὴ σου πάνω στὴν ψευτιά.

Δέν εἶναι δυνατή ἡ γενετήσια αὐτοκυριαρχία, ὅταν δέν ἔχουμε μέσα μας ξεκαθαρίσει τί εἶναι ἐλευθερία, σάν προϋπόθεσι μιᾶς ζωῆς ἀνθρώπινης στ' ἀλήθεια καὶ φυσιολογικῆς. Ὅτι ἐλευθερία θὰ πῆ σὺ νὰ εἶσαι ἐλεύθερος ἀπέναντι στὰ ἔνστικτα, ὄχι τὰ ἔνστικτα νὰ εἶναι ἐλεύθερα νὰ σέ ὀδηγοῦν ὅπου θέλουν, σὲ κάτι ποὺ εἶναι ξένο πρὸς τὸν προορισμό τους.

Δέν εἶναι δυνατή ἡ αὐτοκυριαρχία, ὅταν δέν τὴν ζητᾶμε στὰ σοβαρά, μὲ συνέπεια, χτυπώντας ἀλύπητα σάν ἐχθρό μας – σάν τὸν χειρότερο ἐχθρό μας – κάθε τι ποὺ μᾶς ἐμποδίζει στὴν αὐτοκυριαρχία αὐτή.

Δέν εἶναι δυνατή ἡ ἠθικὴ τῆς αὐτοκυριαρχίας, ὅταν τὴ ζητᾶμε ἔξω ἀπὸ τὸ πεδίο, ὅπου μπορεῖ νὰ ἐκδηλωθῆ. Ἡ ἠθικὴ τῆς αὐτοκυριαρχίας στὴν ὀλοκλήρωσί της εἶναι χριστιανικὴ ἠθικὴ. Καὶ ὁ χριστιανισμὸς δέν εἶναι δειγματολόγιο ἠθικῶν ἀρχῶν, νὰ διαλέξης ὅποια θέλεις. Εἶναι ἓνα ἑνιαῖο, ἀδιάσπαστο, ἀδιαίρετο σύστημα ζωῆς. Ἡ τὸ δέχεσαι, ἢ τὸ ἀπορρίπτεις. Μὲ ὅλες τὶς συνέπειες καὶ στὴ μία περίπτωση καὶ στὴν ἄλλη.

Ἄν, ὅμως, τὸ ἄτομο, ὁ νέος, ἡ νέα, μπῆ ὀλοκληρωτικά, εἰλικρινά, μὲ συνέπεια μέσα στὸ χριστιανικὸ κανόνα ζωῆς;

Τότε... τότε ἡ νίκη στὴν πάλη μὲ ὅ,τι κατώτερο μέσα μας δέν εἶναι ἀπλῶς «δυνατή». Εἶναι πραγματικότητα. Στὸν πνευματικὸ στίβο ὁ ἀγώνας εἶναι νίκη. Ὁ ἀγωνιστῆς τῆς ἐλευθερίας, τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας, καὶ μόνο μὲ τὸ νὰ εἶναι ἀγωνιστῆς, εἶναι νικητῆς. Αὐτὸ ἰσχύει καὶ γιὰ τὴ γενετήσια ἐλευθερία, στὴν πνευματικὴ τῆς πλευρά.

Ὅσο γιὰ τὴ σωματικὴ, τὴ φυσιολογικὴ πλευρά, ὁ πνευματικὸς ἀγωνιστῆς – ὁ

νικητής πού νίκησε στὸν σπουδαιότερο τομέα, τὸν πνευματικὸ -, ἅς ξέρη καὶ τοῦτο:

Ὁ Χριστιανισμὸς δὲν δίνει μόνο ἐντολές. Δίνει δύναμι.

Καὶ ἡ δύναμι αὐτὴ κάνει καὶ τὸ γενετήσιο ἔνστικτο, δύναμι ἁγία καὶ δημιουργική. Ὁχι ἀνταγωνιστὴ, παρὰ σύμμαχο καὶ βοηθὸ τοῦ ἀνθρώπου, ἐνισχυτὴ καὶ ὁδηγητὴ του μέσα στὴ ζωὴ τῆς χριστιανικῆς δημιουργίας, μέσα στὸν χριστιανικὸ γάμο, μέσα τὴ χριστιανικὴ οἰκογένεια.

Ὅπως καὶ σ' ἄλλους τομεῖς, ἔτσι κι ἐδῶ, ἡ χριστιανικὴ ἠθικὴ ἐνώνει τὸ φυσιολογικὸ μὲ τὸ ὑπερφυσικὸ, ἐναρμονίζει τὸ βιολογικὸ μὲ τὸ πνευματικὸ, τὴν ἐντολὴ μὲ τὸ φυσιολογικὰ σκόπιμο, τὸ παράγγελμα μὲ τὴ δύναμι γιὰ τὴν ἐκτέλεσί του.

Καὶ ἂν σήμερα, σὲ τοῦτο τὸν εἰκοστὸ αἰῶνα, ζοῦμε ἀκόμα σὰν ἄνθρωποι ὀμαλοί, σὰν κοινωνία κάπως ἀκόμα ἀνθρώπινη, σὰν βιολογικοὶ ὀργανισμοὶ ὄχι ἀκόμα ἐκφυλισμένοι, ἂν ὑπάρχουμε ἀκόμα σὰν κάποιος πολιτισμὸς, ἂν δὲν πέσαμε ἀκόμα ἀπὸ τὰ πλάνα ὀνειροπολήματα ἐξωχριστιανικῶν «ὑπερανθρώπων» στὴν πραγματικότητα τοῦ ὑποκτῆνους, αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι ἡ ἀνθρωπότητα, αἰῶνες τώρα καὶ γενεῶν γενεές, τὴ δοκίμασε τὴ θεία αὐτὴ δύναμι καὶ τὴ νιώθει ἀκόμα νὰ ἐνεργῇ πάνω της, πάνω στὴν ἐκλεκτότερη μερίδα της.

Ὀφείλεται στὸ ὅτι ἡ χριστιανικὴ ἠθικὴ, καὶ στὸν τομέα τῆς γενετήσιας δημιουργικῆς λειτουργίας, δὲν εἶναι μόνο δυνατότητα. Εἶναι πραγματικότητα.

Ὅπως πραγματικότητα εἶναι ἡ ζωή. Ἡ καθαρὴ, ἀνώτερη, πνευματικὴ κυβερνημένη ζωή. Ἡ ζωή, ποὺ εἶναι ἡ μόνη ἄξια καὶ φυσιολογικὴ γιὰ τὸν ἄνθρωπο!» (περ. Ἀκτίνες, Ἀπρ. 1946, 123)

Κάποιο πνευματικὸ τέκνο τοῦ π. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου σημειώνει:

«Θυμᾶμαι τὴν ἀκόλουθη συζήτησι μὲ τὸν Γέροντα, ὅταν ἤμουν ὑποψήφιος φοιτητής:

- Πάτερ, ἓνας συνυποψήφιος στὸ φροντιστήριον, στὶς συζητήσεις μας, ἀπὸ ἄνω τὸ φέρνει, ἀπὸ ἐκεῖ τὸ πάει, ὅλο μὲ παροτρύνει νὰ βρῶ φιλενάδα. Βέβαια δὲν μὲ ἐπηρεάζει, ἀλλὰ μὲ ἐνοχλεῖ. Τί νὰ τοῦ πῶ γιὰ νὰ σταματήσει;

- Ἔχει ἀδελφὴ ὁ φίλος σου;

- Ἔχει, πάτερ.

- Νὰ τοῦ κάνῃ ὅ,τι ἔκανε κάποιος σημερινὸς Ἐπίσκοπος σὲ φίλο του γιὰ τὸν ἴδιο λόγο. Πές του: Ἐντάξει! Θὰ μοῦ κάνῃς ὅμως ἓνα χατήρι. Μὲ ξέρεις τί καλὸ παιδὶ εἶμαι. Θὰ μοῦ δώσης, λοιπόν, γιὰ ἓνα βράδυ τὴν ἀδελφὴ σου. Πές του ἔτσι καὶ βλέπουμε στὴ συνέχεια.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔθεσα σὲ ἄμεση ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιον τοῦ Γέροντα. Ὁ φίλος ἄρχισε

τὰ συνηθισμένα του.

- Λοιπόν, φίλε μου, τοῦ εἶπα, τί νὰ ψάχνω νὰ βρῶ φιλενάδα; Δὲν μοῦ δίνεις γι' ἀπόψε τὴν ἀδελφή σου καὶ μετὰ βλέπουμε;

Ὁ φίλος τραβήχθηκε πρὸς τὰ πίσω σοκαρισμένος! Κι ἀμέσως ἀντέδρασε:

- Ὅχι, ρέ, καὶ τὴν ἀδελφή μου! Τί τὸ περάσαμε;

- Γιατί ὄχι τὴν ἀδελφή σου; ἀπάντησα ἐγώ. Μήπως καὶ ἡ ἄλλη, τὴν ὁποία θὲς νὰ βρῶ, δὲν εἶναι ἀδελφή ἢ κόρη κάποιου; Γιατί, βρὲ Χ, τὴν ἀδελφή τοῦ ἄλλου τὴ θέλεις γιὰ νὰ διασκεδάσης καὶ τὴ δική σου τὴν προστατεύεις; Βλέπεις ὅτι εἶσαι λάθος;

Ἀπὸ τότε ὁ Χ σφίγγα περὶ φιλενάδας!» (Ἱερ. Ἑσυχαστ. Κεχαριτωμένης Θεοτόκου, Ὑποθήκες Ζωῆς, Ἀθήναι 1998, 143)

Ὁ π. Παΐσιος διεισδύει στὸ βάθος τοῦ προβλήματος:

«Πολλὲς φορὲς συμβαίνει καὶ τὸ ἐξῆς, ἐνῶ ἡ σάρκα μας εἶναι σκελετωμένη, ἐν τούτοις πετάει κλωτσιὲς (κάνει ἀταξίες), κι ἐμεῖς, γιὰ νὰ τὴν ταπεινώσουμε, ἐλαττώνουμε τὶς τροφὲς καὶ διπλασιάζουμε τοὺς ἀγῶνες, ἀλλὰ ἡ σάρκα παρ' ὅλα αὐτὰ συνεχίζει νὰ εἶναι θηρίο. Σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις τὸ παθαίνουμε ὅπως ὁ ἀνόητος ἐκεῖνος χωρικὸς ποὺ ἀφήνει τὸ γαῖδουράκι νηστικὸ καὶ τὸ βαρυφορτώνει, γιὰ νὰ ἡμερέψη, ἐπειδὴ πετάει κλωτσιὲς συνέχεια, ἐνῶ τὸ κακόμοιρο τὸ ζῶο δὲν φταίει, ἀλλὰ τὸ ρημάδι τὸ σαμάρι του ποὺ τοῦ πλήγωσε τὶς πλάτες. Ἐνῶ δηλαδὴ πολλὲς φορὲς καὶ σ' ἐμᾶς ἡ αἰτία εἶναι ὁ ἐγωισμὸς, ἡ ὑπερηφάνεια, ἡ κατάκρισι, μὲ

τὴν ἔλλειψι τῆς ἀγάπης, ποὺ διώχνουμε τὴ Χάρι τοῦ Θεοῦ, καὶ μᾶς πλησιάζει τὸ ταγκαλάκι (ὁ ἐχθρὸς), γιὰ νὰ μᾶς βάλῃ φωτιὰ καὶ στὰ ξηρὰ κόκκαλα, ἐμεῖς αὐξάνουμε τὶς νηστεῖες καὶ τοὺς πνευματικοὺς ἀγῶνες, μετάνοιες κ.λ.π., γιὰ νὰ ταπεινώσουμε τὴ σάρκα· ἡ σάρκα ὅμως δὲν ταπεινώνεται, γιατί λείπει ἡ ταπείνωσι καὶ ἡ ἀγάπη ἀπὸ τὴν ψυχὴ μας» (Ἐπιστολές. Ἔκδ. Ι. Ἦσ. Εὐαγγ. Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, Σουρωτὴ Θεσ/νίκης, 1994, 70)

Ἐπίσης:

«Νὰ ἀποφεύγετε τὶς ἀφορμές. Ἄς ποῦμε ἓνα παράδειγμα. Ὅταν κάποιος ἔχη ζάχαρο καὶ δὲν πρέπει νὰ τρῶῃ γλυκά, μπορεῖ νὰ τὰ σταματήσῃ, ὅταν γυροφέρνῃ στὰ ζαχαροπλαστεῖα;» (Διον. Τάτση, Ὑπαίθριο Ἀρχονταρῖκι, Καταγραφή διδασκῶν τοῦ π. Παΐσιου, Κόνιτσα Φεβρ. '94, 32)

Καὶ τέλος:

«Ἐὰν στὸν ὕπνο σου συμβῆ κάτι σαρκικό, μὴν τὸ ἐξετάζῃς καθόλου, ὅπως ἐπίσης καὶ κανένα περιστατικὸ στὴ ζωὴ σου (σαρκικῆς πάλι φύσεως), ἀπὸ τὸ ὁποῖο σὲ γλύτωσε ὁ Θεὸς μὲ τὸ νὰ σὲ σκεπάσῃ καὶ νὰ σὲ γλυτώσῃ σὰν τὸ κλωσοπούλι ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ γερακιοῦ, γιατί εἶναι ἐπικίνδυνο. Ὅπως ὁ ἐχθρὸς πολλὰς φορὲς πετάει μία χειροβομβίδα νὰ σκοτώσῃ τὸν στρατιώτη, καὶ ὁ Θεὸς τὸν προστατεύει μὲ τὸ νὰ μὴ γίνῃ ἡ ἔκρηξι καὶ γλυτώνει ὁ στρατιώτης, καὶ μετὰ ἀπὸ καιρὸ κάθεται ὁ ἀνόητος καὶ περιεργάζεται τὴ χειροβομβίδα, καὶ μὲ τὸ ξεσκάλισμα, ποὺ τὴν κάνει, σκάει καὶ τοῦ τινάζει τὰ μυαλὰ στὸν ἀέρα, τὸ ἴδιο μπορεῖ νὰ πάθῃ καὶ ἓνας νέος, ὅταν ξεσκαλίζῃ ἀμαρτήματα σαρκικῆς φύσεως.» (Γέρ. Παΐσιου, Ἐπιστολές, ἔκδ. Ι. Ἦσ. Εὐαγγ. Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, Σουρωτὴ Θεσ/νίκης, 1994, 64)

Ἐπίσης ὁ Στάρετς Λεωνίδας:

«Κατέβα μὲ τὸ νοῦ σου στὸν ἄδη. Καὶ ἐκεῖ, ρίξε μὲ τὸ φῶς τῶν ἁγίων Γραφῶν, μιὰ ματιὰ στοὺς σαρκολάτρες. Καὶ σκέψου: Εἶσαι σίγουρος, ὅτι προτιμᾷς τὴν αἰώνια καταδίκη μὲ ἀντάλλαγμα τὴν πρόσκαιρη καὶ στιγμιαία γλύκα τῆς ἁμαρτίας; Θυμήσου, ὅτι εἶσαι θνητός. Καὶ παρακάλεσε ταπεινὰ τὸ Θεό. Γιατί Ἐκεῖνος εἶναι ὁ ἐλευθερωτής μας ἀπὸ τὰ πάθη.» (ἔκδ. Ἱερ. Μητρ. Νικοπόλεως, Πρέβεζα 1992, 110)

Ὁ ὅσ. Ἐφραὶμ ὁ Σύρος:

«Μὴν κοιμηθῆς ἔχοντας κάτι ἐναντίον κάποιου, γιὰ νὰ μὴ σὲ ταραξοῦν τὴ νύχτα αἰσchrές φαντασίες.» (Ἔργα, τόμ. α', ἔκδ. Τὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας, Θεσ/νίκη 1988, 265)

Δύο ὄπλα μᾶς προσφέρει καὶ ὁ ὅσ. Ἰσαὰκ ὁ Σύρος. Τὸ πρῶτο:

«Κανένα ἄλλο πράγμα δὲν εἶναι τόσο ἰσχυρό, ὥστε ν' ἀποβάλλῃ ἀπὸ τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου τὶς ἐνθυμήσεις τῆς παλαιᾶς ἀκολασίας, καὶ νὰ διώξῃ τὶς μνημεις της, οἱ ὁποῖες κινοῦνται καὶ διεγείρονται κατὰ τῆς σάρκας, καὶ ἀνάβουν τὴ φλόγα τῆς αἰσchrῆς ἐπιθυμίας, ὅσο τὸ νὰ καταγίνεται κανεὶς μὲ πόθο στὴ μελέτη τῆς θείας Γραφῆς καὶ νὰ ἀναζητᾷ τὰ βάθη τῶν νοημάτων της. Ὅταν οἱ λογισμοί, ἀπὸ τὴν

ἡδονὴ τῆς ἐπίμονης μελέτης τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ὑπάρχει θησαυρισμένη στὴ θεία γραφή, καθαρισθοῦν μὲ τὴ δύναμι ἐκείνη, μὲ τὴν ὁποία ἀποκτᾶται τελείως ἡ ἀληθινὴ γνῶσι, τότε ὁ ἄνθρωπος ἀπαρνεῖται ἀμέσως τὸ μάταιο κόσμον καὶ λησμονεῖ ὅλα του τὰ ἀγαθὰ, καὶ ἐξαλείφει ἀπὸ τὴν ψυχὴ του ὅλες τὶς ἐνθυμήσεις, οἱ ὁποῖες δημιουργοῦν στὸ νοῦ τοῦ εἰκόνας τῆς σωματώσεως τοῦ κόσμου.» (Ἀσκητικοὶ Λόγοι, ἔκδ. Ἀστήρ, Ἀθήναι 1961, 3)

Καὶ τὸ δεύτερο:

«Εἶπε κάποτε κάποιος γνωστικὸς ἅγιος, ὅτι κανένα ἄλλο πράγμα δὲν μπορεῖ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ μοναχὸ ἀπὸ τὸ δαίμονα τῆς ὑπερηφάνειας καὶ νὰ συνεργήσῃ στὴ σωφροσύνη του τὸν καιρὸ πού πειράζεται καὶ ἐξάπτεται σ' αὐτὸν τὸ πάθος τῆς πορνείας, ὅσο ἐκεῖνο, τὸ νὰ ἐπισκέπτεται καὶ νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἀσθενεῖς, οἱ ὁποῖοι βρίσκονται κατάκοιτοι στὸ κρεβάτι, καὶ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι καταξηράνθηκαν ἀπὸ τὴ στενοχώρια τῆς σάρκας.» (Ἀββᾶ Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου, Ἀσκητικοὶ Λόγοι, ἔκδ. Ἀστήρ, Ἀθήναι 1961, 309)

«Ρώτησαν τὸν π. Εὐσέβιο Ματθόπουλο πῶς νὰ ἀποφεύγουν τὶς πονηρὲς σκέψεις πού ἔρχονται στὸ νοῦ.

- Νὰ κάνῃς ἀριθμητικὲς πράξεις, προσθέσεις καὶ ἀφαιρέσεις, μὲ τὸ νοῦ σου: $266+342=...$ » (Παραλειπόμενα, Ἀθήναι 1985, 133)

Μεγάλη ἐνίσχυσι παίρνουν οἱ χριστιανοὶ ἀπὸ τοὺς ἁγίους ποὺ κατεξοχὴν βίωσαν τὴν ἀγνότητα καὶ ἀγωνίσθησαν γι' αὐτήν: τὸν πάγκαλο Ἰωσήφ, τὸν ὁσ. Μαρτινιανὸ (13 Φεβρουαρίου), τὴν ἁγία μάρτυρα Θωμαΐδα (14 Ἀπριλίου) καὶ τὸν ὁσ. Μωϋσῆ τὸν Οὐγγρο. Ὁ τελευταῖος (Πατερικὸν τῶν Σπηλαίων τοῦ Κιέβου, ἔκδ. Ἰ. Μ. Παρακλήτου, Ὠρωπὸς Ἀττικῆς 1990, 178 κ.ε.) ἐπὶ 6 χρόνια ἐπολιορκεῖτο ἀπὸ μία πλουσία κυρία νὰ ἀμαρτήσῃ μαζί της. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ νίκησε καὶ πῆρε τὴ θαυματουργικὴ δύναμι κατὰ τῶν σαρκικῶν παθῶν. Αὐτὸ τὸ εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος στὸν ὁσ. Ἰωάννη τὸν πολυάθλο:

«Γιὰ ν' ἀπαλλαχθῆς ἀπὸ τὸ σαρκικὸ πόλεμο, προσευχήσου στὸν ὄσιο Μωϋσῆ τὸν Οὐγγρο. Αὐτὸς ἀναδείχθηκε ἀνώτερος ἀπὸ τὸν πάγκαλο Ἰωσήφ στὴ σωφροσύνη, γι' αὐτὸ μπορεῖ νὰ βοηθήσῃ ἀποτελεσματικὰ ὅσους πολεμοῦνται ἀπὸ τὸ πάθος τῆς πορνείας.

Ἐγὼ τότε «ἐκέκραξα πρὸς Κύριον»:

- Κύριε, δι' εὐχῶν τοῦ ὁσίου Μωϋσέως, ἐλέησέ με!

Καὶ νά! Ἀμέσως μ' ἔλουσε ἓνα ὑπέροχο, γλυκύτατο φῶς, ποὺ μέχρι τώρα παραμένει καὶ φωτίζει τὴ σπηλιά μου τόσο, ὥστε δὲ μοῦ χρειάζονται κεριά. Καὶ ὅσοι ἔρχονται ἐδῶ μὲ πίστι, ἀπλότητα καὶ καθαρὴ καρδιά, βλέπουν τὸ θεῖο αὐτὸ φῶς, ποὺ μὲ καταύγασε καὶ μὲ ἀπάλλαξε ἀπὸ τὰ βέλη τοῦ πονηροῦ ἐκείνη τὴ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως» (στὸ ἴδιο, 190)

Ἄς προσθέσουμε, τέλος, στὸ σημεῖο αὐτὸ καὶ κάποιες ἀπόψεις σοβαρῶν ἐπιστημόνων:

«Πρὶν λίγους μῆνες ὁ Καθηγητὴς τῆς Χειρουργικῆς στὴν Ἱατρικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ διευθυντὴς τῆς Α΄ Προπαιδευτικῆς Χειρουργικῆς Κλινικῆς του Ἱπποκρατείου Νοσοκομείου κ. Βασίλειος Χ. Γολεμάτης, ἔδωσε μία ὑπεύθυνη καὶ ἀξιόλογη συνέντευξι σὲ ἰδιωτικὸ τηλεοπτικὸ σταθμὸ. Σὲ τηλεοπτικὴ ἐκπομπὴ τοῦ Ἀντέννα τοῦ ζητήθηκε νὰ προτείνῃ μέτρα γιὰ τὴ πρόληψι τοῦ AIDS. Ὅπως ἀνέφερε ὁ ἴδιος, ἡ δημοσιογράφος περίμενε νὰ τῆς πῆ ὅτι θὰ πρέπει οἱ ἄνθρωποι νὰ λαμβάνουν μέτρα προφυλάξεως (...). Ὁ κ. Γολεμάτης ὅμως ἀπάντησε ὡς ἐξῆς: «Ἐγὼ εἶμαι Καθηγητὴς τῆς Χειρουργικῆς καὶ διδάσκω σὲ νέους ἀνθρώπους τὴν ἐπιστήμη. Δὲν μπορῶ νὰ διδάξω τὴν ἀνηθικότητα. Θὰ σᾶς πῶ ὅ,τι λέω καὶ στοὺς φοιτητές μου. Καλύτερο μέσο προφυλάξεως ἀπὸ τὸ AIDS δὲν ὑπάρχει ἀπὸ τὸ γάμο. μόνο οἱ παντρεμένοι πρέπει νὰ ἔχουν σεξουαλικὲς σχέσεις. Συνιστῶ δὲ στοὺς φοιτητές μου νὰ παντρεύονται μικροί, μόλις τελειώσουν τὶς σπουδές τους. Ἔτσι ἐπιτυγχάνουμε τρεῖς ἐθνικοὺς στόχους: α΄) Αὐξάνεται ἡ γεννητικότητα τῶν Ἑλλήνων καὶ ἀντιμετωπίζεται τὸ βαρὺ δημογραφικὸ πρόβλημα, ποὺ ἔχουμε• β΄) οἱ γυναῖκες, ποὺ γεννοῦν γιὰ πρώτη φορὰ πρὶν τὰ 28 τους χρόνια ἔχουν ἐλάχιστες πιθανότητες νὰ πάθουν καρκίνο τοῦ μαστοῦ• καὶ γ΄) ἐκμηδενίζεται ὁ κίνδυνος τοῦ AIDS, ὅταν βεβαίως παραμένουν πιστοὶ στὸ σύζυγό τους.» (βλ. Περιοδ. Ὁ Σωτήρ, τεύχ. 1466/3.6.1992, σελ. 345)

Ἐξ ἄλλου ὁ ἱατρὸς-παθολόγος κ. Χρῆστος Α. Παπαδημητρίου μετέφερε τελευταία στὶς στῆλες ἀπογευματινῆς ἐφημερίδος τὰ κυριώτερα σημεῖα τῆς ἐπιστολῆς ἐνὸς ἱατροῦ στὸ Περιοδικὸ British Medical Journal. Ὁ κ. Παπαδημητρίου ἐσημεῖωνε: «Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀντίληψι, ὅτι ἡ πλήρης σεξουαλικὴ ἀποχή εἶναι ἀδύνατη γιὰ νεαρὰ ἄτομα, ὁ ἱατρὸς αὐτὸς (δηλαδὴ ὁ ἐπιστολογράφος τοῦ British Medical Journal) πιστεύει ὅτι εἶναι ἐσφαλμένη. Ὁ ἴδιος (ξένος γιατρός) πιστεύει, ὅτι ἡ σεξουαλικὴ ἀποχή μέχρι τὸ γάμο εἶναι δυνατὴ, φθάνει ν' ἀντιληφθοῦν οἱ νέοι, ὅτι μόνον ἔτσι εἶναι ἐξασφαλισμένοι κατὰ τοῦ AIDS. Τὸ νὰ τοὺς λήη κανεῖς ὅτι πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦν προφυλακτικὰ γιὰ νὰ ἐλαττώσουν τὴν πιθανότητα νὰ κολλήσουν

AIDS, ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ νὰ τοὺς λήη νὰ παίξουν ρώσικη ρουλέτα. Ἄργα ἢ γρήγορα τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ὁ θάνατος.» (ἐφημ. Ἐλεύθερος, 20/11/1992) (Ἡ Δράσις μας, Μαί. '93, 156)».

* Σημ.: Οἱ Νικολαῖτες, αἰρετικοὶ τῆς πρωτοχριστιανικῆς ἐποχῆς, (ὄνομ. ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ τοὺς Νικόλαο), ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὸν (προχριστιανικὸ) γνωστικισμό, δίδασκαν μεταξὺ ἄλλων ὅτι ὁ πνευματοφόρος ἄνθρωπος δὲν βλάπτεται ἀπὸ τὴν διάπραξη ἁμαρτιῶν, ὅπως δὲν βλάπτεται ὁ χρυσὸς ἂν πέσει στὴ λάσπη. Ὁ Χριστὸς μισοῦσε τὰ ἔργα τοὺς (βλ. Ἀποκάλ. Ἰω. 2:6,7).

* Σήμ.: Ὁ Ἀλεξανδρινὸς θεολόγος Ὡριγένης παρερμήνευσε τὸ ἐδάφιο αὐτὸ καὶ αὐτοευνουχίσθηκε γιὰ νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τοὺς σαρκικοὺς πειρασμούς. Θεώρησε δηλαδὴ λανθασμένα ὅτι ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ δὲν βρίσκεται στὴν προαίρεση τῶν ὄντων, ἀλλὰ στὸ σῶμα, στὴν ὕλη - ἄρα καὶ στὸ Δημιουργό της ὕλης, τὸ Θεό! Ὅμως ὁ Θεὸς δὲν δημιούργησε τίποτα κακό, καὶ ἡ ὕλη εἶναι καλὴ λίαν. Ἐμεῖς τὴν χρησιμοποιοῦμε κακῶς.

Πηγή: agiazoni.gr